

brat *francišek* 1

*Zahvaljujemo se ti,
ker si nas po svojem Sinu ustvaril
in po svoji sveti »ljubezni,
s katero si nas ljubil«,
dal, da se je sam pravi Bog
in pravi človek rodil
iz slavne in preblazene
ter svete vedno device Marije;
in si hotel nas, jetnike,
odkupiti z njegovim
križem, krvjo in smrtjo.*

Nepotrjeno vodilo 23,3

- Učlovečenje Jezusa Kristusa
- Volilni kapitelj FSR
- Novodobna ekologija
- Večno živi spomini na Afriko

- 3 ✉ **Urednikova beseda**
- 4 🙏 **Frančiškova duhovnost**
Učlovečenje Jezusa Kristusa
- 7 🕯️ **Naša evangelizacija**
Misijon na 2300 metrih
nadmorske višine
Večno živi spomini na Afriko
Afrika
- 13 🙌 **Iz naših družin**
Pogovarjamo se z našimi
duhovnimi asistenti
Obvestilo o imenovanju
ptujskogorske cerkve za baziliko
- 16 🙌 **Frančiškov svetni red**
Izvoljen je nov narodni svet
FSR Slovenije
Vtisi udeležencev Narodnega
volilnega kapitlja na Ljubelju
Duhovne vaje FSR
Duhovna obnova KB Mladi rod
- 25 🙌 **Mladi Frančišku**
Prvo srečanje Frančiškovih otrok
Utrinki prvega srečanja
Strokovna ekskurzija Narodnega sveta
FO & FRAMA
- 29 🕯️ **Razvedrilo**
Nagradna številčnica
- 30 🙌 **Pravičnost in mir**
Kdo je moj bližnji?
Frančišek in okolje:
Novodobna ekologija
- 36 ✝️ **Korenine in sadovi**
Tomaž Čelanski
Življenje svetega Frančiška (25)
- 38 ✝️ **Sveta dežela**
Srečanje komisarjev za Sveto deželo
na Rodosu
In zgodila se je Afrika
Prvo romanje Slovencev v Sveto deželo
V Švico z vlakom

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI. Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbj/

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (glavni in odgovorni urednik)
Mihael S. Vovk OFM (Frančiškova duhovnost)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red)
Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Lektoriranje: Vera Lamut

Fotografija na naslovnici: Tina Prinčič

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Oblikovanje in priprava: Tina Prinčič, Založba Brat Frančišek

Tisk: Mond grafika d.o.o., Brezovica

Naslov uredništva: Ul. Vita Kraigherja 2, 2000 Maribor, Slovenija; telefon: 02 22 85 113 ali 041 778 456

E-mail: revija.brat.francesek@ofm.si; faks: 02 22 85 112

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujete na: Narodni svet FSR Slovenije;

TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-10
Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Če je torej tolik in takšen Gospod, ki je prišel v naročje Device, hotel nastopati na svetu kot zaničevan, reven in ubog človek, da bi ljudje - ki so bili tako ubogi in revni, tako pogreznjeni v trpljenje zaradi prevelikega pomanjkanja nebeške hrane - postali v njem bogati v posesti nebeškega kraljestva, tedaj se silno radujte in veselite, polni silnega duhovnega veselja in radosti« (Prvo Klarino pismo Neži Praški 1-21).

Tako sv. Frančišek kot sv. Klara sta se vedno znova veselila praznika Jezusovega rojstva. To veliko skrivnost, da je Bog za nas postal nebogljjen človek, sta skušala na čim bolj razumljiv način približati

vsem ljudem. Tako so nastale tudi jaslice, ki na prisrčen način pričarajo božično vzdušje.

Ob prazniku Jezusovega rojstva, vam lahko predstavimo tudi novo podobo naše in vaše revije Brat Frančišek.

V letošnjem letu vam želimo predstaviti Frančiškov odnos do evharistije. Tako se bomo najprej srečali s skrivnostjo Jezusovega učlovečenja, ki je vstopno mesto za razumevanje velikega daru odrešenja.

Da bi se čim več ljudi zavedalo tega odrešenjskega daru, skrbijo naši misijonarji, ki se ne ustrašijo niti visokih in odmaknjenih krajev na drugih celinah. Pa ne samo drugod, tudi pri nas je vedno znova potrebno ozaveščanje o božji ljubezni in usmiljenju.

Na poseben način se novega leta veselijo tudi bratje minoriti na Ptujski Gori, kjer je ob 600-letnici svetišča Marijina božjepotna cerkev dobila naziv bazilika.

Veselimo se lahko tudi novega vodstva FSR, ki je bilo izvoljeno na volilnem kapitolu na Ljubelju.

Rojstvo je gotovo blizu tudi mladim v Novi Gorici, ki se jim je rodila skupina Frančiškovih otrok. Poglejte kako se tega veselijo.

V rojstni kraj sv. Frančiška je z velikim veseljem in pričakovanjem romalo vodstvo Frančiškovih otrok in mladine, ki si je na svoji strokovni ekskurziji ogledalo tudi San Giovanni Rotondo, kjer je deloval sv. pater Pij.

Veselje in radost pa na žalost nista prisotna povsod po svetu, saj nasilje, trpljenje in revščina v mnogih predelih sveta udrihajo po ljudeh. Proti temu se skušajo boriti na različne načine, poskusimo tudi mi – s preprostim vprašanjem: »Kdo je pa moj bližnji?«

Odgovor sv. Frančiška je bil jasen – vse stvarstvo mu je bilo blizu. Kako pa mi znamo sodelovati s svojim okoljem, z ljudmi?

Ob koncu bi se rad zahvalil vsem, ki ste kakorkoli podprli izhajanje revije v minulem letu, priporočam pa se za podporo tudi v prihodnje. Bog povrni!

Naj nas skrivnost Jezusovega učlovečenja napolni z veseljem in močjo, da bomo mogli v tem svetu biti dobri in dejavni v medsebojni ljubezni in spoštovanju!

Vse dobro!

br. Janez Papa

Učlovečenje Jezusa Kristusa

Piše: s. Mateja Kraševac MSF

Vsak človek naj bo v strahu, ves svet naj trepeče in nebo naj se raduje, kadar je na oltarju v duhovnikovih rokah Kristus, Sin živega Boga. O čudovita visokost in pretresljiva ljubeznivost!

O vzvišena ponižnost! O ponižna vzvišnost, da se Gospod veselstva, Bog in Božji Sin, tako poniža, da se zaradi našega zveličanja skriva pod neznatnim koščkom kruha! Poglejte, bratje, ponižnost Boga in izlijte pred njim svoja srca ...» (sv. Frančišek, Molitev ob evharistiji).

Gospod, zaradi nas si se učlovečil.

Zaradi mene, tebe, njega, zaradi sveta ...

Zaradi žene, ki je prevarala svojega moža. Ne enkrat. Prevare so si sledile druga za drugo. Telo, ki je iskalo ljubezen.

Zaradi otročička, ki je bil spočet v noči strasti in praznine in zanj ni bilo prostora na tem svetu.

Zaradi matere, ki je iz svojega telesa naredila grob namesto zibelke.

Zaradi pijanega moža in očeta, ki je tisti večer preklel svojo ženo in otroke, sedel v avto in zdrvel v smrt.

Zaradi obupanega mladeniča, ki si je vzel življenje in svoji izvoljenki pustil pismo, v katerem je zapisal: »Vedno sem te imel rad, samo da ti tega nisem znal pokazati!«

Gospod, učlovečil si se zaradi najstnika, ki so mu starši vse dovolili in ga pahnili v prostranstvo kozmosa, kjer ni mej, kjer je vse dovoljeno, kjer ni varnosti, kjer se ne moreš na nikogar nasloniti.

Zaradi deklice, ki jo je njen lastni očka zlorabil.

Zaradi babice, ki kljub letom ni dozorela in ne zmore spustiti svojega otroka v svet. Namesto spoštovanja, ponosa in dobrohotne prisotnosti jim deli nauke, jim očita, kako je sama, kako je nihče ne mara in kako so nesposobni.

Zaradi tistega, ki je nehal moliti in ne vidi več smisla.

Zaradi moža in žene, ki sta se zasula z očitki bolečine in razočaranja, ker ni več tako, kot je bilo včasih.

Zaradi duhovnika, ki je padel v depresijo.

Zaradi tolikih, ki prav ta trenutek omamljeni ždijo nekje v kotih tega sveta, ulic, garaž ali zatohlih stanovanj.

Zaradi klošarja, ki terja od mimoidočih kanček sočutja v obliki »samo malo drobiža ...«.

Zaradi dojenčka, ki je jokal in so ga za nekaj ur zaprli v klet, ker niso več mogli prenašati tega »kričanja«.

Zaradi tistega, ki so mu zdravniki povedali, da ima raka in nekaj mesecev življenja pred seboj.

Zaradi redovnice, ki ta večer joče v svoji celici, ker ne čuti ljubezni.

Zaradi mene, ki ... – to veš le ti sam!

Poglejte in izlijte svoja srca!

Gospod, razodevaš se sredi našega življenja, v najbolj osebnem, tam, kjer smo zares to, kar smo.

Gospod, če te ne bi bilo, če ne bi bil z nami v naši človeški realnosti, bi bilo z nami konec. Trpljenje bi nas izžrlo. Greh bi nas pokončal, uničil. Tako

pa si in kot takrat tudi danes praviš:

»Te ni nihče obsodil? Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in ne greši več!«

»Pridi dol. Danes moram biti gost v tvoji hiši!«

»Hočem! Bodi ozdravljen!«

...

Bog človek, da bi mi bili lahko nazaj Božji!

Zato še enkrat vzklikam skupaj s sv. Frančiškom: »O ponižna vzvišnost, da se Gospod veselstva, Bog in Božji Sin, tako poniža, da se zaradi našega zveličanja skriva pod neznatnim koščkom kruha!

Piše: br. Jožko Smukavec OFM Cap

V prvem Janezovem pismu je zapisano: »Božja ljubezen do nas pa se je razodela v tem, da je Bog poslal v svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem (1

Jn 4,9)«. Ta čudovita novica me osebno tako prevzame, da lahko vzklikam, kako čudovita je naša vera. Vse imamo! Bog kot Oče nas je ljudi tu na zemlji tako resnično vzljubil, da nam je poslal vzor, kako naj živimo. Preko starozaveznih pravil, ki so veljala za merilo verovanja, je nova zaveza dopolnila ta pravila z osebo, ki je poosebila vse to in nam darovala življenje. Ni več strahu, ni več pravilo tisto, kar velja, v ospredju je človek. Ali čutite, kako je močna razlika, kako je to pomemben korak v živo, osebno vero? Toda pozor! Tu zadaj je nakazana pot, ki jo moramo prehoditi prav vsi. Pravila so potrebna, a še bolj je pomemben odnos do njih.

Naš gospod Jezus Kristus (sam ga imenujem tudi »dragi brat«) je dobro umeril in umiril človekovo notranjo držo v tako enostavnost celostnega bivanja, kjer se človek lahko celo ujame v lastno zanko, da hoče ljubezen podkupiti ali jo celo izsiliti (to hitro počnem tudi sam). Po njegovem učlovečenju smo zares vsi rešeni, saj je s svojim prihodom na ta naš dragi svet posvetil prav vse. Njegove noge so posvetile to zemljo, po kateri hodimo, in »znižal« je razdaljo med nami. Z njegovo prisotnostjo smo vsi postali ENAKI v vsej RAZLIČNOSTI. In tu nam ponuja roko svobode odnosov. Za lažjo oživitve te svobode se malo poistovetimo z živim Jezusom: »Ne boj se, dragi brat, sestra, saj skupaj hodiva, resnično poznam tvoje potrebe, pričakovanja, strahove ... Veš, poznam te, ker sva skupaj namenjena prehoditi to pot. A poglej, ob nama hodi še tvoj prijatelj, poglej

tam svojega sošolca, poglej, tukaj so tvoji starši, poglej, tu je tudi ta, ki ti gre na živce, poglej, koliko nas je! Poglej, dragi brat, draga sestra, prav vsakdo te lahko še bolj uči ljubiti življenje, ljubiti mene in preko tega tudi sprejeti

in ljubiti sebe. Kaj ni to vse zelo preprosto?! Drugi je ogledalo tvoje ljubezni! Vidiš, ni se treba pretvarjati, ni se treba preveč naprezati, ti preprosto živi to, kar imaš, z vso odgovornostjo skupaj z menoj in v družini, ki ti jo podarjam. Vem tudi, da ni enostavno. Že če pogledaš moje učence: kaj vse so med seboj pletli! A to je pot, ki te pelje k pravi človeški ljubezni in s tem tudi moji ljubezni. Tu se prepletata najmočnejše moja zgodba in tvoja zgodba.»

V tej igri vlog, ki sem jih sedaj nakazal, je gotovo zelo pomembno tudi moje pravo gledanje na osebo učlovečenega Jezusa. Gotovo bi hitro lahko govorili samo o človeški podobi Jezusa, a je Jezusa potrebno jemati resnično v celoti, kot človeka in Boga. Njegova drža tu na zemlji je izhajala iz močne povezanosti z nebeškim Očetom. Res je bil kakor najobčutljivejši »radar«, ki odkriva vse tiste, ki so v potrebi, in jim hoče pomagati. In vsi tisti, ki so ga potrebovali, so ga našli. Imel je besedo tolažbe za pobožne žene, ljubezniv pogled na Petra, obljubo za desnega razbojnika in še poslednjo skrb za svojo mater. Vsi, ki so ga

potrebovali, so bili ob tej učlovečeni podobi na poti bolečine, groze in ljubezni. Predvsem pa je njegova glavna drža, da ni mislil nase. Da je Jezus lahko postal človek za ljudi, pa ni bil najprej človek za ljudi, ampak človek, odprt k Očetu. Lahko rečemo, da je bil popolnoma usmerjen k Očetu. Marsikateri teolog duhovnosti pravi, da Jezus ne bi nikoli tako daleč prišel v stiku z ljudmi, če se ne bi trudil da je bil tako pogosto povezan z Očetom. Tukaj odkrivamo pravi pomen učlovečenega Jezusa: vse je Očetovo in to, da je on med nami, je Očetova ljubezen, ki nam jo je daroval, da nam je pokazal kako živeti. Vse je tako zelo preprosto: Oče nam dá za vzor Sina, da bi videli, kako delujejo pravila prave Božje ljubezni, a kaj, ko ljudje kompliciramo. No, da pa je vse skupaj še bolj zapleteno, izpostavimo še eno osebo, ki se nam razkrije ob učlovečenju. To je tretja Božja oseba, Sveti Duh. Ta pa zna. Že Jezus sam pravi, da duh veje, kjer hoče, in resnično samo v moči Svetega Duha lahko spoznavamo to resničnost učlovečenja.

Sveti Duh nas/me poučuje in vodi, da počasi odpiram oči, srce in razum za resnico, da je Jezus Kristus moj pravi brat. To mi razodeva Sveti Duh. Tukaj bi lahko dal še prispodobo peskovnika, kjer se igrava midva z Jezusom. Ob peskovniku pa je najin Oče in naju opazuje in se zelo veseli, kako sva drug ob drugem. Seveda so zraven še drugi otroci, ki ravno tako odkrivajo, kako lepo je, ko Oče gleda na vse in skrbi, da bo za vsakega prav, kar se tam dogaja.

Resnično lepa je naša vera, ker smemo biti tako resnični tukaj na tej zemlji, ker je naš dragi brat Jezus hodil, hodi in bo hodil z nami do našega ljubega Očeta.

Misijon na 2300 metrih nadmorske višine

zaključila v Ljubljani. Pri devetnajstih letih sem odšla v Lesce, kjer sem vstopila k frančiškankam Marijinim misijonarkam.

Kako te je pot zanesla ravno k FMM?

Pravijo, da v življenju ni naključij ... Najprej sem spoznala nekega frančiškana (ki je tudi Čuk, pa nisva nič v sorodu – samo po sv. Frančišku). Počasi sem spoznavala življenje sv. Frančiška in njegov slog življenja, ki me je vedno bolj privlačil. Seveda so bili tudi misijoni moja »velika ljubezen«. Veliko sem molila k Svetemu Duhu in ga prosila, naj mi da vedeti, kje je moje mesto. Nato sem, tako kot sv. Frančišek Evangelij, odprla knjigo z različnimi redovi in knjiga se je odprla na strani sester frančiškank Marijinim misijonark. Septembra bo minilo 19 let, odkar sem z njimi. Naključje? Ni naključij!

Barbara Čuk, frančiškanka Marijina misijonarka, deluje v misijonih pet let, a je v devetnajstih letih življenja pri sestrah naredila kar nekaj kilometrov. Pogledjmo, kod vse jo je vodila njena pot!

Barbara, za začetek te bomo vprašali, kdo si in od kod prihajaš?

Sem Čukova iz Logatca. Sem ponosna, da sem Čuk (tako mi tudi prašičja gripa tu v Mehiki ni mogla do živenga!). V rodnem kraju sem obiskovala osnovno šolo, srednjo komercialno pa sem

Opiši nam svojo misijonsko pot.

Vstopila sem v Lescah, nato pa pol leta »trpela« s tečaji nemščine na Dunaju. Noviciat je bil v tistem času v Eichgrabnu v Avstriji. Po dveh letih noviciata sem se za dve leti vrnila v Slovenijo in živela v Ljubljani na Mirju, nato pa spet nazaj v Avstrijo. Študij religijske pedagogike sem opravila na Du-

naju. Spet me je pot vodila na Mirje, kjer sem dve leti sodelovala s frančiškani na Viču. Pri svetem Antonu Padovanskem na Viču sem izrekla tudi svoje večne zaobljube. Takrat sem dobila poslanstvo v provinco, ki obsega Kubo, Mehiko in Nikaragvo. Zaradi

omejenega števila sester v Sloveniji pa sem v misijone odšla šele leta 2004. Od takrat sem v Mehiki. Eno leto sem preživela v glavnem mestu, sedaj sem pa že četrto leto v skupnosti, ki živi v revni župniji na obrobju glavnega mesta, na 2300 m nadmorske višine.

Kakšen pa je danes tvoj misijon?

Naša skupnost je dejavna v župniji, ki ima 50 tisoč prebivalcev. Misijon? Spremljanje skupin, izobraževanje katehistov, osebno spremljanje, obiskovanje družin, iskanje novih poti do ljudi ... Najbolj pomembno je biti z njimi – v dobrem in zlu, v trpljenju in pri praznovanju. Velikokrat je najpomembnejše ravno to, da znaš poslušati.

Kaj ti daje največ moči in veselja pri tvojem misijonu?

Ko vidim, da naše delo ni zaman. Na primer: žene, ki so jih pretepali in poniževali, se začnejo postavljati zase. Vesela sem, ko vidim, da se jim vrne dostojanstvo, da zaživijo na novo. V zadovoljstvo mi je, da sem lahko Njegovo orodje na včasih vse preveč kamnitih tleh. Vendar velja: upanje umre zadnje!

Mislím, da je bogastvo ravno v tem, da lahko izmenjujemo različne izkušnje našega poslanstva, se učimo drug od drugega in se medsebojno podpiramo v hoji za Njim!

Pripravnica: s. Ana Slivka FMM
Fotografije: arhiv s. Barbare Čuk FMM

Vечно živi spomini na Afriko

Prišel je dolgo pričakovani dan v avgustu, ko smo v skupini pričeli dolgo, a tako zeleno pot v Afriko – v Zambijo in Malavi k našim misijonarjem, ki tam domujejo in delujejo že več desetletij. Kot vedno sem tudi sedaj imela svoja pričakovanja in predstave o neznani deželi. Pozorno sem prisluhnila vsaki izrečeni besedi in mnenju sopotnikov. Dobila sem občutek, da sem čista začetnica in nevednica od geografije in biologije naprej... Danes pa vem in sem prepričana, da so bila moja pričakovanja v celoti izpolnjena in celo presežena in da je bilo veliko slišane le prebrano in pobrano iz knjig o Afriki.

Prvi stik s črno celino je bil ogled Viktorijinih slapov v Livingstonu. Prepričanje o sami suhi pokrajini mi je ob pogledu na padajočo vodo in poslušanju bučanja takoj splahnelo. Ostala sem brez besed! Kasneje sem občutila poleg asfaltiranih cest tudi vožnjo po makadamskih poteh z obilico ilovnatega prahu. Razdalje smo merili v urah ali pa kar v nekaj sto kilometrih.

Prebivalci Afrike so me prijetno presenetili in na njim lasten način očarali, pa tudi pretresli in vznemirili moje občutke dojemanja življenja na drugi polovici zemeljske poloble, ki ima isti čas kot mi, le oni imajo zdaj poletje, mi pa zimo. To ni bila moja prva pot v tujino, pa vendar je ne morem primerjati z nobeno doslej. Afrika upravičeno velja za prvo domovanje živih bitij, za staro celino, kjer naj bi začel svojo

naravno pot tudi človek skozi vse stopnje razvoja. Afriko moraš videti, dojeti, začutiti, slišati, sicer je ne moreš je razumeti v vsej njeni neponovljivosti!

Ne bom se ustavljala v mestih, kjer poteka življenje po enakih zakonitostih kot kjer koli drugje na svetu. Mesto kot mesto – velike Sparove samopostrežne trgovine z enako ponudbo in cenami, kot pri nas doma, mimohod ljudi brez pozdravljanja, izogibanje bežnim zmikavtom in vabljuje ponudbe v bližnjih restavracijah, dokler ne prejmeš računa!

Življenje domačinov po vaseh pa teče drugače. Polno prisrčno nasmejanih obrazov in otrok z iztegnjenimi rokami nam v pozdrav, ko se le peljemo mimo, kot da se že dolgo poznamo. Ko pa se srečamo v njihovih šolah in cerkvah, sledi še krepak stisk rok pa točno določenem ritualu z nasmehom na obrazu s polnimi usti belih zob. Nihče se ni čudil naši beli barvi kože, čeprav je bila naša prisotnost v nekaterih vaseh veliko presenečenje in nekateri so prvič videli in se dotaknili svetlopolte ženske.

Moški in ženske imajo enako kratke skodrane lase. Premožnejše nosijo lasulje, ki jih imajo več vrst in jim popolnoma spremenijo podobo. Druge nosijo rute. Nujna oprema afriške ženske je še večji kos živobarvnega blaga, v katerem nosi otroka, prenaša tovore, z njim ogrne telo ... Moja rdeča barva ravnih las jim je bila zanimiva in ker so mislili, da imam lasuljo tudi jaz, so to večkrat preverili.

Prijetno me je presenetila močna vedoželjnost afriških otrok in mladine, čeprav v učilnicah nimajo niti stolov in klopi. Sedijo na tleh in ponekod

pišejo še na tablice. Za primerjavo, medicinske sestre imajo univerzitetno izobrazbo kot v Veliki Britaniji, ker imajo enak učni program. Pa sem pomislila na naš izobraževalni sistem! Škoda je le to, da jih ogromno odide na delo v tujino, čeprav so medicinske sestre doma tako zelo, zelo potrebne. Ob obisku bolnišnice, če jo sploh lahko tako imenujem, se predstavim in me v hipu sprejmejo z iskreno in ponosno dobrodošlico kot enakovredno kolegico.

Velik problem predstavlja okužba z virusom HIV, saj je okuženih približno 30 odstotkov prebivalcev. Veliko škodo povzročajo vaški vrači, ki so še vedno zelo vplivni in širijo prepričanje, da se moški lahko pozdravi, če spi z nedolžno deklico. Zato je veliko zlorab in bolezni se tako le prenaša in širi. Nikoli ne bom pozabila obiska sirotišnice in zlorabljenih, bolne deklice Klementine. Ko me je prišla za roko, sem začutila povišano temperaturo in v njenih očeh sem prepoznala žalost, bolečino, trpljenje, razočaranje ... in upanje, nem klic – vzemi me s seboj! Zaradi posledic okužbe s HIV umirajo mladi ljudje (35-40 let!), zato je veliko sirot.

Vsega tega je že manj v krajih, kjer jih doseže dragocena beseda resnice misijonarja in njegovih posvečenih sodelavcev, ki jih učijo samozaščitnega in monogamnega vedenja z vsemi posledicami in odgovornostmi za varno spolnost.

En misijonar ima tudi do 90 podružnic. Druga od druge so oddaljene nekaj ur vožnje po kolovoznih poteh. Družine nimajo dovolj sredstev za šolanje vseh svojih otrok, zato od ene hiše ne hodijo vsi v šolo.

Afriški otrok ima najlepše otroštvo, ker je ves čas z mamo. Ko pa malo odraste, pa že postane pomožna delovna sila.

Hiške gradijo z doma narejeno opeko in pokrijejo z otepi visoke trave. Mraza ni, dežja pa tudi bolj malo. Glavna prehrana je bela polenta (šima) in perutnina v omaki, zelo našega okusa. Tudi mi smo jedli z roko, ki smo jo poprej umili. Med verskimi obredi, ki trajajo 2-4 ure, pa sem opazila njihovo ubranost v pesmi in pripadajočim ritmom. Neverjetno! Tudi mene je pritegnilo v ta vrtnec sproščenega gibanja. Da mati vmes podoji otroka, je popolnoma normalno. Tako naravno vedenje, ki je v skladu z naravnimi zakonitostmi življenja v neskomercializirani družbi! Ob taki priložnosti smo se rokovali z vsakim domačinom – približno 400-krat. Dogodek zanje in nas!

Visoka je umrljivost otrok, ampak smrt je del življenja, del Božjega načrta, v tolažbo reče afriška ženska, ki je steber družine. Še vedno obstaja mnogoženstvo.

Ko ženska rodi, temu otroku vse njene sestre prevzamejo vlogo mame, vsi njeni bratje so postali očetje. Pri nas so strici in tete! Po takih zakonitostih živijo tudi živali v svojih skupinah, ko vse odrasle živali skrbijo za mladiča samice.

Afriški človek ima še ohranjen prvinski nagon, še ni pokvarjen in preračunljiv in oddaja pozitivno energijo v besedni in nebesedni komunikaciji. Ura še ni njegov gospodar. V Afriki velja načelo – nikoli ničesar ne zamudiš, vedno prideš pravočasno. Z veseljem deli svoje dosežke, izdelke in pridelke, toda ostaja zvest svoji pripadnosti in tradiciji. Spoštuje in ceni svoje korenine in kulturno dediščino in sprejema tudi druge kulture in običaje.

Nimam besed, ki bi opisale odgovorno delo, ki ga opravljajo naši misijonarji in misijonarki s

tako predanostjo, srčnostjo, odgovornostjo in nesebičnostjo. Tu mislim tudi vse prostovoljce/ke, ki se radi vračajo v Afriko. HVALA VAM.

Afriško sonce me je vse dni prijazno grela, vendar me ni nič potemnilo. Povezava z mobilom je bila ponekod otežena, zato pa je bil stik z dragimi osebami po daljšem času toliko lepši.

Nikoli pa ne bodo pozabljeni sončni zahodi na ravnini afriške zemlje in srečanja s sloni, levi, žirafami, opicami ... v nacionalnem parku.

Irma Antončič

Afrika

Komur koli sem omenila, da grem v Afriko – pravo, črno, tisto pod ekvatorjem, vsakdo je rekel: »Afrika te spremeni.« Zanimivo, ker nihče ne ve, zakaj, niti ne zna tega razložiti. Verjetno, ker se nihče tega niti ne vpraša. Res, ko me je Irma vprašala, ali grem z Društvom v Afriko, sem takoj rekla: »Seveda.« Prav tako se nisem vprašala, zakaj. Niti se nisem vprašala, ali se hočem spremeniti. Seveda, če razmišljamo, da Afrika spremeni belega človeka.

Pot in dogodivščine je več kot verodostojno že opisal pater Peter. Jaz pa bom v mojem sestavku razmislila o spremembi. Tisti, ki se zgodi v nas, ko nekaj vidimo, slišimo, vonjamo, tipamo. In Afrika je polna teh dražljajev. Verjetno jih je poln tudi naš svet, vendar smo tu tako zelo zakriti in prekriti z dejstvi, da smo pod stresom vsakdana. Za večino izmed nas je naš normalni dan zelo oddaljen od stikov z naravo in od pristnih stikov z drugimi ljudmi. Veliki večini se dan vrti okrog opravkov, opravil in časovnic, kajti vse je treba narediti takoj, zdaj, oziroma najbolje bi bilo, če bi bilo vse že opravljeno. Nasploh smo zelo naravnani na nenehne aktivnosti vseh vrst. Važno je, da je akcija.

Prva misel, ki nam jo je dal pater Miha, je bila: »V Afriki ni časa!« To je nam kar težko razumeti. Osebnost to zamenjam za tisti odnos,

ko ni potrebno gledati na uro, ko si tako nekako razpuščen. Pa to ni afriški odnos do časa – seveda, kot ga je meni bilo dano dojeti. Afriški odnos je, da se, ko je čas za delo, dela, ko je čas za veselje, pa se veseli. In oboje brez primesi misli na nekaj drugega. Verjetno so zaradi tega afriške maše zelo živahne, polne pesmi, plesa in veselja. Pravi družabni dogodek, ko se ljudje povežejo med seboj. Pater Stanko je imel pridigo kar med farani, videti je bilo bolj kot pogovor. Vsi so sodelovali. Tako pristno, enostavno. In vsi smo enakovredni, vsaj v cerkvi pri maši.

Pri patru Stanku v Malaviju smo med drugim videli njegovo kmetijsko šolo, ki jo krasi vrt, na katerem se domačini učijo vzgoje rastlin – kmetijstva. Procesov dela, ki so nam popolnoma samoumevni: treba je zalivati, tu in tam pognojiti in imeti majhno sadiko banane poleg velike. Upam, da iz mojih stavkov vidite način afriške spremembe. Spoznala sem, kako zelo sem določena z vrednotami svojega življenjskega okolja.

Najbolj me je ganil obisk sirotišnice v Ndoli. Zelo urejena, otroci prehranjeni, imeli so igrače. Ampak vsi so stegovali roke proti nam in mi smo jih nosili – vsi ganjeni in pretreseni. Otroci imajo silno krepak oprijem, takoj se te primejo. In vsi so imeli mrzle roke. Ta občutek mrzlih otroških rok, ki hlepijo po dotiku, me je ganil v dno duše. Potem ko je pater Miha pričel s pripovedovanjem zgodb nasilja in trpljenja, ki so jih ti otroci preživeli, sem je nekaj v meni topilo in vrelo. Vame se je pričelo seliti sočutje do trpečih ljudi. Zanimivo, kako daleč sem morala priti, da sem to občutila. Seveda sem za te pretresljivosti že slišala, največkrat po televiziji. Ampak v domačem naslonjaču je vse to daleč stran in dogaja se drugim. Spoznala sem, kako zelo je pomembna neposredna izkušnja, ki je prava podlaga za spremembo. Nekaj dni prej smo bili v bolnišnici v Nangomi pri patru Jožetu. Vonj po bolezni, stara oprema, pa vendar so slovenske zdravnice in sestre s svojim optimizmom nekako razbile turobnost, ki bi se lahko naselila vame.

Kaj naj rečem: ta pot je bila izjemna. Predvsem po človeški plati. Sočutje, energija in pozitivno delovanje, ki smo jih videli pri naših misijonarjih, so nam lahko za zgled. Ogromno je trpljenja, lakote, izkoriščanja in nasilja, pa vendar je narava veličastna: tam rastejo baobabi – kruhovci, ki so drevesa z močnim deblom in razvejeni, kot bi jih risala otroška roka. Vsa narava je tako nekako čista, navkljub prašnim

cestam, ki so nemogoče za hrbtenice potnikov. Od živali pa moram omeniti slone, žirafe, zebre, leve, leoparda, povodnega konja, krokodile in neskončno število kač, pajkov – tistih zelo lepih, a ne na steni hotelske sobe. Seveda so tudi ščurki, podgane, komarji in ostala golazen precej neprijetni. No, pa kljub vsemu nosimo sočutje in iskrenost v srcu.

Udeleženka

Napovednik dogodkov

JANUAR 2010

29. 12. 2009 – 1. 1. 2010 Kančevci: Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine in druge
8. – 10. 1. 2010 Duhovne vaje FO (po regijah)

FEBRUAR 2010

3. – 14. 2. 2010 misijon v župniji Standrež–GO (Italija), bratje kapucini
12. – 21. 2. 2010 misijon v župnijah Kanal, Ročinj, Marijino Celje, Avče, Levpa, bratje kapucini
19. – 21. 2. 2010 duhovne vaje za študente na Sveti Gori, bratje frančiškani in manjše sestre

MAREC 2010

26. 2. – 7. 3. 2010 misijon v župniji Sv. Ema pri Podčetrtku, bratje frančiškani
4. – 7. 3. 2010 obnova misijona v Krkavčah in Koštaboni, bratje frančiškani
6. – 14. 3. 2010 misijon v župniji Lendava, bratje kapucini
12. – 21. 3. 2010 misijon v župnijah Škocjan, Turjak in Rob, bratje kapucini
12. – 21. 3. 2010 misijon v župniji Deskle, bratje minoriti
12. – 21. 3. 2010 misijon v župniji Sostro pri Ljubljani, bratje kapucini in frančiškani ter sestre FMM
12. – 21. 3. 2010 misijon v župniji Velike Poljane, bratje minoriti
12. – 21. 3. 2010 misijon v župniji Dobropolje – Videm, bratje kapucini
12. – 21. 3. 2010 misijon v župniji Ribnica, bratje minoriti
12. – 21. 3. 2010 misijon v župniji Velike Lašče, bratje frančiškani
19. – 21. 3. 2010 Duhovne vaje FRAMA

APRIL 2010

5. – 9. 4. 2010 volilni kapitelj bratov frančiškanov
10. – 18. 4. 2010 misijon v župniji Trst, bratje minoriti
17. – 25. 4. 2010 misijon v župniji Mozirje, bratje kapucini

MAJ 2010

8. 5. 2010 Festival FO in FRAMA, ki se bo združil še s FSR (Piran)

Pogovarjamo se z našimi duhovnimi asistenti

P. Tarzicij Kolenko OFMConv

je duhovni asistent novoustanovljenega bratstva FSR na Vidmu pri Ptuj

P. Tarzicij, nam lahko poveste, kako je prišlo do ustanovitve novega krajevnega in kaj vam osebno pomeni duhovno spremljanje Frančiškovih bratov in sester?

Malo je nenavadno, da največja minoritska župnija ni imela krajevnega bratstva FSR. Gotovo je to dodatno delo, skrb za samostansko bratstvo. Predstojnikom ni lahko najti duhovnih asistentov, ker se mnogi izgovarjajo, da niso študirali frančiškove duhovnosti. Verjetno pa ni bil problem v tem, ampak so že obstajale različne skupine in bi se s tem še podvajale.

Prav zanimivo pa je, da so v župniji že vrsto let Frančiškovi otroci in Frančiškova mladina, ki so vzpodbudno delovali. V provincialnem vodstvu smo večkrat spodbujali tukajšnje bratstvo, naj ustanovi krajevno bratstvo FSR. Ko sem pred tremi leti sam prišel na to župnijo, mi ni preostalo drugega, kot da to, kar sem drugim priporočal, sedaj sam izvedem. Ustanovitev FSR smo vključili v pastoralni program in začeli delati v tej smeri. Na ustanovnem srečanju se je zbralo 16 vernikov, eden si je premislil. Vsi drugi smo imeli eno leto kandidature, nato smo začeli noviciat. Na koncu noviciata so na Frančiškovo naredili zaobljube. Sledila je kanonična ustanovitev bratstva, ki jo je opravil provincial, in prvi kapitelj, na katerem smo izbrali vodstvo KB.

Sestava našega bratstva je kar zanimiva. Kar dobra polovica je mlajših, drugi so starejši. En zakonski par se je letos poročil. Prvič smo

doživeli poroko znotraj bratstva. Vsi smo bili zelo veseli in srečni.

Dokler nismo bili formalno ustanovljeni, nismo imeli vodstva. Vsa priprava srečanj je bila na skrbi duhovnega asistenta. V prihodnje si bomo delo lažje razdelili. Duhovno asistenco nudim že skoraj dvajset let. Največ časa sem »izgubil« kot asistent pokrajinskega bratstva FSR mariborske nadškofije. V mandatu sem obiskal vsa bratstva v škofiji. Bilo je naporno, pa tudi zelo lepo, saj sem si pridobil različne izkušnje. Spoznal sem, da so srečanja nardnega bratstva manj osebna. Predlagal sem »Frančiškove tabore«. Vsi so me podprli in ti tabori so vsako leto nekaj zares lepega. Pozneje so jih sprejela tudi druga pokrajinska bratstva.

V samostanu doživljam KB FSR kot podaljšano samostansko bratstvo. Zato se bratje prvega reda trudimo, da vsi sodelujemo na srečanjih, če je le mogoče. Tako postajajo bratje in sestre KB nam patrom dar, saj sodelujemo na vseh področjih. Upam, da smo tudi mi njim dar, saj bi bili prepuščeni sami sebi, kar se navadno med laiki skrha.

Kako je novoustanovljeno bratstvo vključeno v življenje župnije?

Zlasti mlajši bratje in sestre so hitro uvideli, da morajo najti svoje mesto znotraj krajevnega Cerkev. Prevezli so internetno stran župnije, vodijo župnijski forum. Dve sestri skrbita za cerkveno in samostansko perilo, druge nudijo občasno pomoč v kuhinji, na vrtu, sodelujejo pri Karitas, pevskem zboru, v zakonskih skupinah. Zato je Frančiškova družina res razširjena

samostanska skupnost prvega in tretjega reda. Dokaj logično je, da smo prvič obhajali tridnevno v čast sv. Frančišku. Sčasoma nameravamo uvesti tudi pobožnost na čast sv. Antonu Padovanskemu in vso pastoralo »pobarvati« bolj frančiškovo.

Kje vidite prihodnost in poslanstvo FSR ozirom kje je naše mesto v svetu. ?

Najpomembnejše je biti »imago Christi«, podoba Kristusa po vzoru sv. Frančiška. To je prihodnost in poslanstvo. Frančiškova evangeljska bratstva so najboljša alternativa svetu, ki je zakopal glavo v pesek uživanja in ne vidi vrednot, ki jih evangelij tako preprosto poudarja kot rešitev globaliziranega sveta. Svet bo šel še bolj na dno. Toda enkrat se bo naveličal svojih ostudnosti in se bo usedel k nogam Glasnika, ki prinaša odrešenje.

Priprava Mateja Trajbarič FSR

V samostanu doživljamo KB FSR kot podaljšano samostansko bratstvo. Zato se bratje prvega reda trudimo, da vsi sodelujemo na srečanjih, če je le mogoče. Tako postajajo bratje in sestre KB nam patrom dar, saj sodelujemo na vseh področjih.

Foto: Marjan Pešek

Darovi za revijo Brat Frančišek

Od 1.10.2009 do 30.11.2009 se je nabralo še nekaj vaših darov za vzdrževanje revije Brat Frančišek.

Bog povrni!

200€ - FSR Sostro

50€ - Gutnik Angelca in Viljem

40€ - Miloš Briški

Obvestilo o imenovanju ptujskogorske cerkve za baziliko

Frančiškovi manjši bratje minoriti, ki oskrbujemo Marijino svetišče na Ptujski Gori, smo od Kongregacije za bogoslužje in disciplino zakramentov - prek nadškofije Maribor - prejeli obvestilo, da je sv. oče Benedikt XVI. na **praznik Brezmadežne**, podpisal listino o razglasitvi cerkve Marije Zavetnice na Ptujski Gori za baziliko.

Tako so se v jubilejnem letu, ob 600-letnici Marijinega svetišča na Ptujski Gori uresničile želje in prizadevanja bratov minoritov, ki so v sodelovanju z nadškofijo Maribor ter s pomočjo vernikov in romarjev, stroke in umetnikov, postorili in pripravili vse kar je bilo potrebno, da je Marijina božjepotna cerkev na Ptujski Gori uvrščena »med izbrane«.

Slovesna razglasitev cerkve na Ptujski Gori za baziliko bo v jubilejnem letu 2010 - na sedmo velikonočno nedeljo (16. maja). Na to nedeljo se po starodavnem izročilu na Ptujski Gori obhaja praznik posvetitve cerkve.

Odslej se Marijina Božjepotna in župnijska cerkev na Ptujski Gori imenuje:

»Bazilika Marije Zavetnice na Ptujski Gori«.

»Razveselil sem se, ko so mi rekli – v Gospodovo hišo pojdemo!«

Bratje minoriti iz Ptujске Gore

Foto: Marjan Pešek

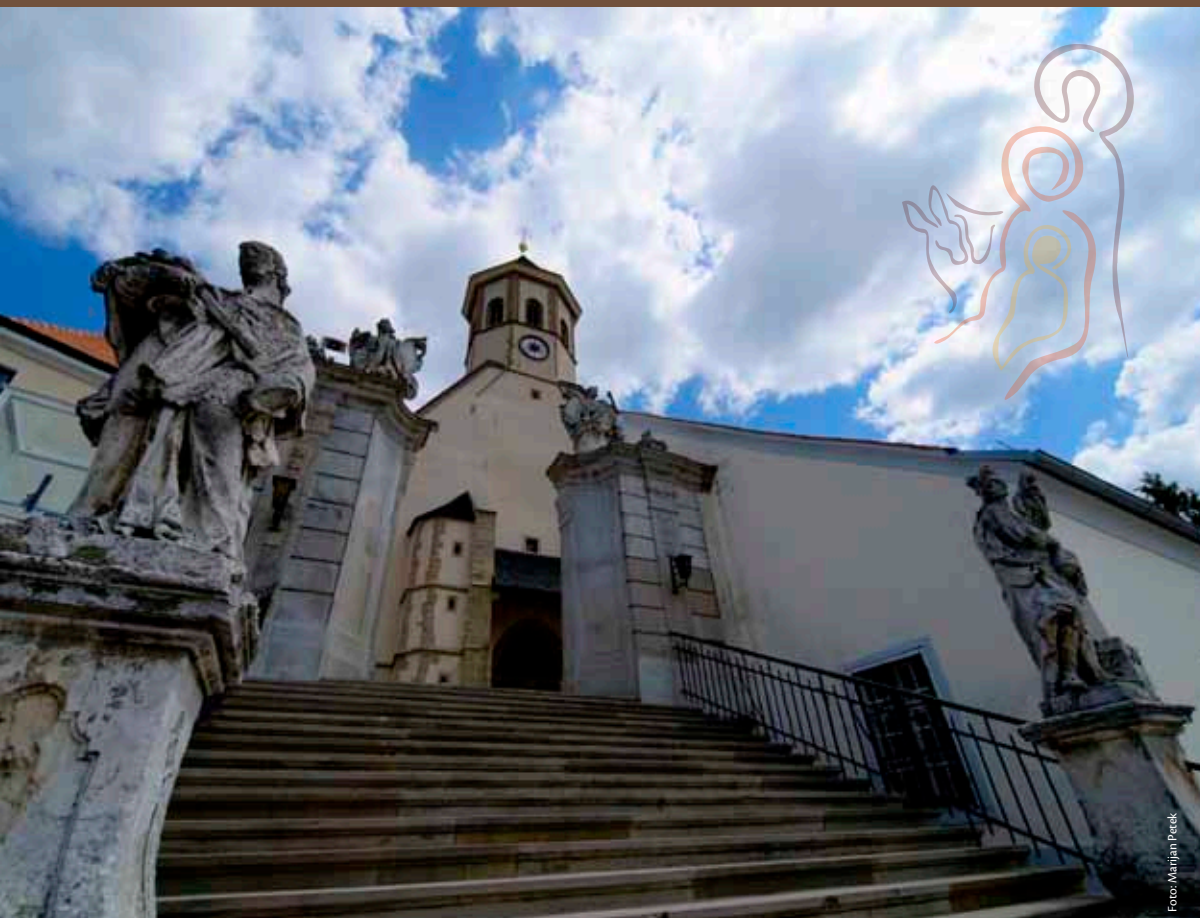

Foto: Marjan Peck

Izvoljen je nov narodni svet FSR Slovenije

V nadvse gostoljubnem domu *Oaza miru* na Ljubelju, v srcu poživljajočega gorskega okolja Karavank, je potekal **narodni volilni kapitelj bratov in sester Frančiškovega svetnega reda.**

Na kapitlju so spregovorili o življenju in prehojenju poti krajevnih bratstev, o vzgoji v družini in bratstvu, o tesnejši povezanosti Frančiškovih otrok in še posebno Frančiškove mladine z odra-

slimi brati in sestrami, o aktivnejšem sodelovanju v Cerkvi in družbi, o oblikovanju slovenske duhovne kulture. Posebno so poudarili pomen molitve, čaščenja sv. Rešnjega telesa in branja Svetega pisma, nadalje potrebo, da bi bili kristjani bolj povezani, da bi gradili humane odnose v času, ki ga zaznamujejo vse večji razkorak med bogatimi in revnimi, individualizem, brezglavo potrošništvo, na drugi strani pa psihične in materialne stiske.

Izvoljen je bil nov Narodni svet v naslednji sestavi: predsednik **br. Mirko Potočnik** iz KB Piran, podpredsednik **br. Franc Herle** iz KB Brezje, odgovorna za vzgojo **s. Andreja Štunf** iz KB Sv. Jožef, Maribor, blagajnik **br. Franci Birk** iz KB Sostro, odgovorna za FO in FRAMO **s. Jana Podjavoršek** iz KB Mladi rod, svetovalec za mednarodne odnose **br. Stanko Šorli** iz KB Kostanjevica (Kapela), namestnik svetovalca za mednarodne odnose **br. Metod Trajbarič** iz KB Mladi rod, tajnica **s. Fani Pečar** iz KB Sv. Jožef, Maribor.

Iz vseh 38 slovenskih krajevnih bratstev je bilo prisotnih 53 *kapitularjev* z volilno pravico ob duhovni asistenci petih redovnikov, predstavnikov vseh treh vej prvega reda. Frančiškane so zastopali **p. Filip Rupnik**, gvardijan božjepotnega svetišča Nova Štifta

na Dolenjskem, **p. Mihael Vovk**, duhovni asistent Pokrajinskega sveta Koprške škofije s Svete Gore in **br. Tomaž Pinter** iz Maribora. Brate kapucine je predstavljala **br. Jurij Štravs** iz Štepanje vasi, minorite pa **p. Tine Gašparič** iz Sostra. Opatinja sester klaris v Nazarjah **s. Katarina Ambrož** je prisotne pozdravila po telefonu in jim zaželela uspešno delo.

Častni gostje kapitlja pa so prišli naravnost iz Frančiškove domovine. Kapucina **p. Aurelia Blasottia**, duhovnega asistenta goriškega KB Concetta Bertoli, sta spremljala ministrica Pokrajinskega bratstva Furlanija Julijska krajina **s. Livia Vincelli** iz Trsta in podpredsednik KB Gorica **br. Robert Komjanc**. Po prijetnem bratskem druženju ob delovnem kosilu so bili prisotni na volitvah ter tako poskrbeli, da smo bili stvarno in v duhu še bolj povezani z našim serafinskim

očetom in njegovo karizmo. Tudi oni so se kot nekoč sv. Frančišek in njegovi prvi privrženci podali čez mejo v želji, da bi se bratje bolj povezali in tako prinašali veselo oznanilo, da je Bog ljubezen, vsem, ki so oddaljeni ali ga ne poznajo.

Kapitlju je predsedoval delegat Mednarodnega sveta FSR (CIOFS) **br. Tibor Kauser** iz Madžarske, ki je zastopal generalno ministrico FSR s. Encarnación del Pozo. Pomagal mu je duhovni asistent z višje ravni **p. Amando Trujillo Cano TOR iz Mehike**.

Br. Tibor je ob odprtju kapitlja opogumil prisotne, naj dajo kot kristjani vse od sebe, naj z veseljem obhajajo kapitelj, ki je izredna priložnost, poseben trenutek hvaležnosti, veselja, radosti in Božje milosti. Povabil je kapitulare, da so prisotni z vsem srcem. Ko je Mojzes vprašal Boga, kdo je, je Bog odgovoril: »Jaz sem, ki

sem.« Definicija Boga ni na osnovi dejanj, je preprosto prisoten. »Bolj pomembno je, da si, kot da nekaj narediš. Naša posebna vrednost je, da smo Božji otroci, glasniki veselja in miru. Potem sledijo naša dejanja. Bolje je, da ga ljubimo zaradi obstoja kot zaradi dejanj. Veselimo se daril, ampak bistvo je, da imamo Boga,« je še poudaril.

Tudi p. Amando, ki trenutno kot generalni asistent deluje v Rimu, se je zahvalil za gostoljubnost in občutenje pristne povezanosti v bratstvu. Poudaril je hvaležnost ob udeležbi mladih na kapitlju, ko so štirje mladi člani FRAME (Frančiškova mladina) iz Vipavskega Križa (s Kristino Vrčon) pomagali pri tehnični izvedbi, potem pa na sobotni večer vse pritegnili k radostnemu slavljenju Boga s prikazom filma, petjem in igranjem. Zahvalil se je duhov-

»Sestre in bratje!

Zahvaljujem se vam za dobrodošlico, gostoljubje in za vaše delo. Naredili ste veliko dela, izbrali ste nov Narodni svet. To je res praznovanje. A še vedno je veliko dela. Delo vas čaka. Papež Janez Pavel II. je na generalnem kapitlju FSR rekel: Odrinite na globoko. To je naš poklic. Ne bojte se. Vse veselje, dobra prihodnost nas čaka na globokem. Naša poklicanost ni ostati v mlaki ali na obali. Tam ne moreš napolniti mreže. Naš red moramo strastno ljubiti; privlačiti nas mora morje, globina.

Pojdite v veri in zaupanju, da vas na drugi strani čaka Jezus. On je že pripravil prostor. Čas je, da gremo. Samo pojdite!«

nim asistentom v Sloveniji, čeprav ne pozna vsega dela, a »se vidi, da se dela v službi reda«. Frančiškove je povabil, naj nadaljujejo z dobrim sodelovanjem, in da bi ta povezanost rasla, naj vsak pokrajinski svet in odgovorni za vzgojo tesno sodelujeta z duhovnimi asistenti. Dejal je še: »Zavedam se, da ni vedno lahko sodelovati, a s tem dajemo zgled. Hvala za vaše pričevanje o veri in življenju. Molite za naše duhovne poklice. Hvaležen sem, da sem vas spoznal.«

Kapitelj je sklenil br. Tibor z besedami:

Nov Narodni svet je pred mnogimi izzivi, ki mu jih nalaga čas, v katerem je poglavitna vrednota **imeti** in ne **biti**. Čaka ga veliko dela in truda. Zaželimu mu, da bi z Božjo pomočjo zmožni plavati tudi proti toku.

Mir in dobro!

**Po zapisu s. Valentine
Ščuka FSR dopolnil br.
Metod Trajbarič FSR**

Vtisi udeležencev Narodnega volilnega kapitlja na Ljubelju

Zakonca s. Minka in br. Mirko Smukavec, KB Brezje

Zakaj je za vaju današnji dan nekaj posebnega?

S. Minka: Na današnji dan (22. novembra) imava 40. obletnico poroke. Ko sem zjutraj odhajala na zajtrk, nisem mogla verjeti, da je bil tukaj ravno gospod Markelj, ki naju je takrat poročil. To je pa res Božja previdnost! Sam Bog ga je poslal! Sad najine ljubezni sta dva sinova, ki sta oba že poročena (njuni ženi sta sestri in nečakinji g. Marklja!). Imava tudi 5 vnučkov. Sva pa Bogu neizmerno hvaležna za dar vere in za vse milosti in darove, ki nama jih je dal. Seveda življenje ni bilo brez trpljenja in preizkušenj in tudi za to se Bogu zahvaljujemo. Lansko leto sva naredila zaobljube v FSR in obljubila, da bova živela po evangeliju in vodilu sv. Frančiška.

Bi mladim in tudi nam, zakoncem, povedala kaj vzpodbudnega?

S. Minka: Pomembno se mi zdi tole: Če res Boga postaviš na prvo mesto, so vse stvari na pravem mestu. Vsem mladim bi priporočala, da se oklenete te misli. Bog vas ne bo nikoli

razočaral! Dal vam bo moč za življenje in za premagovanje ovir v življenju.

Br. Mirko: Moč za ohranjanje zakonske zvestobe je že rezultat predhodne vzgoje in vrednot, ki nam jih daje Cerkev in bi jih moral poudarjati tudi ves šolski sistem. Pa temu žal ni tako.

Morda še kakšna beseda o kapitlju. Kakšen je vajin vtis, saj sta prvič na takšnem srečanju?

S. Minka: To je bilo za naju res popolnoma neznano, nisva niti vedela, kaj se bo tukaj dogajalo. Zato sva zelo prijetno presenečena. Občudujeva pripravljenost vseh, vašo pomoč in vzpodbudo.

Br. Mirko: Všeč nama je predvsem to, da je znotraj Frančiškovega svetnega reda prostor tudi za mlade. Vidi se medsebojna povezanost, vse deluje kot celota!

Kristina Vrčon, predsednica FRAME

Kako se ti zdi kot predstavnici mladine, FRAME, na takem srečanju, kjer so večinoma starejši udeleženci?

Bila sem pozitivno presenečena, kako so nas sprejeli. Dejansko so nas bili veseli. In če se čutiš sprejetega, se počutiš domače. Dobro je, da imamo ob sebi nekoga, na katerega se lahko naslonimo v prošnji za molitev ali kakršno koli drugačno pomoč. Zelo sem bila vesela, da je današnji dan tako potekal in da smo bili FRAME tako sprejeti.

Ali se ti zdijo v redu taka skupna srečanja, kot današnje ko ste tudi vi sodelovali in nekaj prispevali?

Vsekakor. Mi lahko damo njim svojo mladost, razigranost, otročjost in oni nam zrelost, modrost, nauk o življenju. Pomembno je, da sodelujemo med generacijami in konec koncev – saj niso tako stari.

Torej si želimo še več takih srečanj?

Ja, res se že veselim skupnega srečanja v Piranu, ko bo festival FO in narodni tabor FSR.

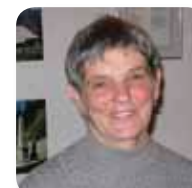
S. Ljudmila Flego, KB Štepanja vas

Ste dolgoletna predsednica vašega KB in ste »dali skozi« že kar nekaj kapitljev. Kako ste doživljali tokratno srečanje na Ljubelju?

O, to pa res! Sem bila že vsaj na treh kapitljih! Prejšnja leta nisem bila tako zadovoljna, tokratno srečanje je bilo pa zelo delavno. Pogrešam pa kakšen zapisnik oziroma več vsebine, da bi nam poslali sklepe in predavanja, ki smo jih tukaj poslušali. Da bi bilo čim prej in čim več zapisano, da bi še kdaj lahko osvežili in tudi poročali našim bratom in sestram v krajevnih bratstvih. Zelo lepo je bilo tudi to, da so bili tukaj mladi, ki so zelo popestrili srečanje.

S. Darinka Vidmar, KB Otlica

Zelo sem zadovoljna. Enkratno je bilo! Zdaj sem šele videla, kako ta mladina sploh dela. Do sedaj smo samo slišali, da so! Vse to bom povedala v našem KB, čeprav smo bolj stari. Jaz sem najmlajša, pa še jaz nisem več mlada. Je pa res, da na takih srečanjih veliko dobiš za svojo dušo.

Br. Slavko Žižek, KB Sv. Jožef, Maribor

Tukaj je bilo čudovito. Srečal sem stare prijatelje, moje brate in sestre. Tudi nekaj novih sem spoznal. Bivanje tu je bilo dobro tako za duha kot tudi za telo. Žal nismo veliko užili svežega zraka in lepega okolja, ker je bilo zelo delavno vzdušje, ampak »brat osel« je bil zadovoljen! Dobili smo veliko novih vzpodbud. Že samo če pogledamo druga bratstva (npr. KB Brezje), se počutimo malo »piškavi« in to je zadosten razlog, da se trudimo in jih dohitimo, če že ne prehitimo.

P. Filip Rupnik OFM

Kako ste doživeli ta kapitelj?

Srečanje je bilo čudovito. Všeč mi je bilo to, da sta se gosta potrudila in spregovorila nekaj tudi v slovenščini! Čudovito sta vodila srečanje. Sicer pa smo slišali veliko lepih in globokih misli. Preprosto in mirno sta jih podajala. Živeli smo resnično bratsko in sestrinsko življenje.

Pravkar je izšel Molitvenik bratov in sester FSR, kar je tudi vam prineslo veliko veselja, kajne?

Tako je! Velikokrat sem na Narodnem svetu povedal, da se je ideja o molitveniku spočela že davno (leta 1980 in še nekaj!). Hvala Bogu, da se je končno rodil. Zelo sem vesel tega!

Še kakšna spodbuda, kako naj ga uporabljamo?

Vse brate in sestre bi prav lepo prosil, da ga vzamete s seboj vedno, kadar greste na srečanje. Včasih nam utrujenost ne da, da bi molili s svojimi besedami, in takrat bo Molitvenik več kot dobrodošel. Pa še raznim Frančiškovim svetnikom se boste lahko priporočili, saj jih je notri »cela vojska«!

Duhovne vaje za Frančiškov svetni red

Brezje 18. – 20. september 2009

vodil p. Martin Gašparič

Od petka do nedelje smo bili bratje in sestre Frančiškove družine iz krajevnih bratstev Kostanjevica, Slovenska Bistrica in Škofja Loka na Brezjah. Skupaj z minoritom p. Tinetom, duhovnim asistentom v Sostrem, smo se v slogu duhovnih vaj ustavili in razmišljali o našem Vodilu, smernicah in napotkih za življenje bratov in sester FSR.

V petek smo se najprej zbrali pri obedni mizi. Sestre frančiškanke Brezmadežnega spočetja so nam postregle z okusno večerjo. Večer smo nadaljevali v učni sobi zraven kapele, kjer smo si ogledali čas, v katerem je živel sveti Frančišek. To je bil čas, ko je v družbi padala morala in se izgubljala pristna vera v živega Boga, in ravno zaradi tega je bil zelo podoben današnjemu času. Frančišek in tudi mnogi drugi pa so hrepeli po miru, pravičnosti, spoštovanju človeške osebe – po boljšem svetu, po katerem ljudje hrepimo še danes. Izoblikovale so se razne skupine, ljudje so se iz želje po mirnejšem življenju množično priseljevali v bližino samostanov, da bi v odmaknjenosti slabim vplivom zaživel bolj človeka vredno življenje. Še posebej Frančišek je v sebi močno čutil, da je treba človeško življenje postaviti na nove temelje. Čeprav sprva ni razumel Gospodovih besed »Pojdi in popravi mojo Cerkev«, je kasneje dobro vedel, kaj Gospod od njega pričakuje. Ni obsojal in kritiziral, temveč je naredil isto, kot je naredil Kristus: šel je v samoto in tam molil. V samoti se je Frančišek srečal s svojim Odrašenikom in, ko se je vrnil med ljudi, je bil s svojim veseljem in svobodnim duhom velik magnet, ki privlači množice. Kmalu sta se izoblikovala prvi in drugi red, manjši bratje in klarise, malo kasneje pa še tretji red. Frančišek ni

podajal svoje modrosti, pri oznanjevanju tudi ni iskal samo vernih, temveč je oznanjal evangelij, in to vsemu stvarstvu. Spoštoval je vsako bitje in se zavedal, da je evangelij namenjen vsem. Evangelij je živel pristno in tako vsem postal vse; v vsakem človeku je prepoznaval Božjo podobo. Frančišek je napisal pismo vsem kristjanom, v katerem so prepoznavni zametki tretjega reda. To so navodila, kako naj ljudje v domačem okolju in družinah odgovorijo na Božji klic, pri tem pa najbolj poudarja usmiljenje; kajti če obsojam, lahko zgrešim, če pa oznamam, kako je Bog do mene usmiljen, ne morem zgrešiti. Nato smo šli skozi zgodovino Vodila tretjega reda in na kratko pogledali vsa štiri vodila. Že leta 1221 je papež Honorij III. ustno potrdil vodilo tretjega reda z naslovom »*Memoriale Propositi*«. Papež Nikolaj IV., ki je bil iz reda manjših bratov, je 18. 8. 1289 uradno potrdil vodilo z naslovom »*Supra Montem*«. To je prvo uradno pisno potrjeno Vodilo, ki je veljalo skoraj 600 let. Toda časi so se spremenili in času je bilo potrebno prilagoditi tudi Vodilo, pri tem pa paziti, da bistvo ostane isto. Tretje Vodilo je potrdil papež Leon XIII. 30. maja 1883 in nosi naslov »*Misericors Dei*

Filius«. Vmes se je zgodil drugi vatikanski koncil, Vodilo ni več ustrezalo novim zahtevam. Novo vodilo, ki je tudi naše sedanje Vodilo, je potrdil papež Pavel VI. 24. junija 1978. Z apostolskim pismom »*Seraphicus Patriarcha*« so ga poslali vsem štirim generalnim ministrom.

Vodilo nam pomaga k svetosti, h kateri smo Frančiškovi bratje in sestre tretjega reda poklicani, da jo živimo v svetu.

Drugi dan, v soboto, smo poudarili, da je bila Frančiškova drža spokorniška drža. Tudi prvi bratje in sestre tretjega reda so sami sebe imenovali red spokornikov – torej smo tudi mi poklicani k spokornemu življenju. Spokorno življenje je posledica izkušnje z Bogom in v svojem bistvu zahteva: primerno obleko, zdržnost pri zabavah, pogosto prejemanje zakramentov spovedi in obhajila, skrb za bolne, umrle, pazljivost pri herezijah. To je bilo zapisano v prvem ustno potrjenem Vodilu in velja še danes. Pri tem pa ne gre za navodila, ampak je bistvo spokornosti, da ima človek pravega duha. Gre za življenjsko držo, iskanje Kristusa, kateremu želim biti čimbolj podoben. Spokorna drža nas vodi k spreobrnjenju in sreči. Spokornega duha je Frančišku navdihnil Bog, Frančišek pa je spoznal, da je to edino prava življenjska drža. Pri spokornosti je pomembno, da se ne ustavimo pri svojih slabostih in napakah, ampak gremo z veseljem naprej. Prav je, da obžalujemo, toda moč se izpopolnjuje v slabosti in spoznanje napak nas napravi ponižne. Tudi Frančiškovi bratje in sestre smo poklicani k spokornosti, navdušenju, usmiljenju, k temu, da stopimo iz povprečnosti in postanemo Božje znamenje, znamenje življenja po evangeliju. Moramo

postati ne drugačni, ampak novi ljudje in ne-nehno graditi na svojem lastnem spreobrnjenju. Tudi Frančišek se ni spreobrnil v enem dnevu, temveč je bilo spreobrnjenje njegov življenjski projekt. Spokorni pa lahko postanemo in se spreobrnemo samo s pomočjo evangelija, kar pomeni spoznavanje Kristusa – njegovega nauka in življenja. Če živim po evangeliju, je odveč vsak strah, da bom zgrešil, čeprav doživljam temine.

Popoldne smo se ustavili pri Vodilu, in sicer ob poglavju Način življenja, ter se pogovarjali o členih od 4 do 19. Členi se nanašajo na življenje po evangeliju, iskanje osebe Jezusa Kristusa v vseh ljudeh, oznanjevanje Kristusa z življenjem in besedo, spreobrnjenje in spoved ter druge zakramente, na Marijo kot ponižno Gospodovo služabnico, na pokorščino, uboštvo, čistost srca, ponižnost, bratstvo, pospeševanje pravičnosti, delo, življenje v družini, spoštovanje vseh stvari, graditev miru v svojem srcu in svetu.

V nedeljo smo spregovorili še nekaj besed o zaobljubi oziroma obljubi sester in bratov FSR, ki se rodi iz ljubezni in se lahko tudi izpolnjuje samo v ljubezni. Poudarili smo, da je najvišja oblika ljubezni Kristusova ljubezen na križu, ki je posledica izpolnitve Božjih obljub in se dotika tudi nas, ko naredimo obljubo Bogu: s pomočjo obljube in Vodila naj bomo namreč še za korak dlje pokopani in vstali s Kristusom ter z njegovo pomočjo dosežemo polnost življenja.

Po kosilu smo se razšli v prijetnem vzdušju, za kar smo hvaležni ne samo p. Tinetu, ampak tudi sestram frančiškankam, ki so nas z veseljem sprejele in prijazno gostile.

D. Lipušček, FSR Kostanjevica, Nova Gorica

In naj molijo za rajne ...

s. Ivanka Juvan FSR

*16. 6. 1923 / +13. 11. 2009 / obluba 7. 2. 2003 / KB FSR Sostro

br. Marijan Jožef Colnar FSR

*27. 7. 1942 / +8. 11. 2009 / obluba 17. 11. 2005 / KB FSR Novo mesto

Duhovna obnova

krajevnega bratstva Mladi rod

Vsemogočnemu Bogu se zahvaljujemo, da je bratstvo Mladi rod povezala njegova ljubezen od petka, 13. novembra, zvečer do nedelje, 15. novembra 2009, v kapucinskem samostanu v Vipavskem Križu. Duhovna obnova je bila v znamenju novega začetka, v bratstvu smo si postavili nove cilje in obnovili naše obljube v Frančiškovem svetnem redu.

Naše mlado bratstvo obstaja že več let, redna mesečna srečanja imamo v župniji sv. Frančiška Ljubljana-Šiška. Bratstvo sestavljamo mlajši bratje in sestre, ki pripadamo različnim župnijam, vodi pa nas duhovni asistent p. Mari Osredkar.

Čeprav imamo redna mesečna srečanja, pa smo duhovno obnovo v Vipavskem Križu močno potrebovali, saj je prav ta v nas prebudila novo poklicanost živeti v bratstvu FSR.

Naša duhovna obnova v Vipavskem Križu je bila intenzivna. Na obnovi smo se zbrali popolnoma vsi bratje in sestre v Mladem rodu skupaj svojimi družinami. Da smo zmogli tako intenzivne duhovne vaje, nas je z izjemno pripravljenimi obroki hrane obdarovala sestra Lojzka, predsednica FSR Vipavski Križ.

Za telo pa smo poskrbeli z rekreacijo pod vodstvom našega duhovnega voditelja p. Marija in s. Jane Potokar, ki sta oba obdarovana s številnimi športnimi veščinami.

Srečanja smo imeli v prostorih kapucinskega samostana, v dvorani smo imeli naša bogata duhovna razmišljanja.

Téme, ki smo jih na našem srečanju poudarili člani FSR, so bile: sreča in osmisleženje življenja, smisel življenja, vzgoja otrok, kaj mi pomeni Frančiškov svetni red, vzajemnost bratskega odnosa Frančiškovega svetnega reda, evangelij in Sveto pismo v današnjem času.

V témah smo poudarili povsem vsakdanje stvari, s katerimi se srečujemo bratje in sestre FSR v današnjem svetu, polnem raznih preizku-

šenj in izzivov časa in sveta, ter iskali odgovore, kako v tem času živeti po evangeliju in kako biti glasnik veselja in upanja.

Predvsem pa smo se spraševali, kje so možnosti, da živimo Frančiškovega duha danes kot bratje in sestre mladega roda FSR. Ugotovili smo, da je veliko mest, kjer to pozabljamo. Iz našega žara, iz odnosa do ljudi se mora videti, da smo glasniki velikega Kralja. Evangelija namreč ne živimo zaprtega med štiri stene, živimo ga, ko prihajamo v stik med ljudi, med sobrati in sestrami. Tu – v odnosih do podrejenih in nadrejenih, na cesti in v službi se vidi, koliko smo zares pripravljeni živeti evangelij ali pa zgolj sklepamo kompromise.

V bratstvu smo tako med duhovno obnovo, med izmenjavo naših tém doživeli potrebo po novem začetku duhovnega življenja našega bratstva – bratje in sestre smo si izmenjali veliko dobrih misli in predlogov. Spoznali smo, da je življenje v bratstvu potrebno okrepiti z večjo zvestobo, povezanostjo in pripadnostjo. Sklenili smo, da se bomo povezovali v akcijah dobrih del za brate in sestre FSR in za vse, ki pomoč potrebujejo. Živeli bomo po evangeliju in redno prebirali Sveto pismo ter molili.

Duhovno smo srečanje obogatili s sv. mašo, ki jo je daroval naš duhovni asistent p. Mari v kapeli kapucinskega samostana. Med mašo so

Prvo srečanje Frančiškovih otrok

Dočakali smo dan, ki se piše v zgodovino župnije Nova Gorica - Kapela. To je bil 17. 10. 2009, ko smo pričeli s prvim srečanjem Frančiškovih otrok. Ob 9.30 je bilo vse pripravljeno in animatorji smo pričakovali prve otroke. Bili smo popolnoma sproščeni in vsakega otroka, ki je prišel, smo bili veseli. Na prvo srečanje so prišle tri deklice, nekateri pa so nam obljubili, da se nam pridružijo naslednjič, saj so tokrat žal zboleli. Animatorji smo se jim posvetili z velikim veseljem in izpolnjevali njihove želje. Veliko smo se igrali, prepevali, se pogovarjali, predvsem pa prisluhnili drug drugemu. Med pogovorom z deklicami smo animatorji zadovoljni ugotovili, da kar dobro poznajo sv. Frančiška.

Srečanje se je začelo z govorom našega duhovnega asistenta staršem Frančiškovih otrok, nato pa smo se predstavili še vsi animatorji in izmenjali kontakte s starši otrok. Nato pa smo uradno pričeli s srečanjem. Najprej smo zmolili molitev Frančiškovih otrok in očenaš, srečanje pa smo nadaljevali s spoznavnimi igrami. Veliko je bilo smeha, kar je dokazovalo, da smo prav

sodelovali člani FSR in njihovi otroci. V bogatem duhovnem nagovoru je poudaril našo poklicanost v Frančiškov svetni red. Vsakdo izmed nas je na prav poseben način začutil to poklicanost.

Začutili smo veliko povezovalno moč karizme sv. Frančiška, ko ni bilo pomembno, kdo in kaj si, ampak si preprosto sprejet iz ljubezni. Tudi na naših mesečnih srečanjih se lahko pogovoriš o čisto vsakdanjih stvareh, ki te morda bremenijo in ti bratje in sestre pomagajo pri iskanju rešitve, lažšanju bremen in prinašanju dobre volje. Bratstvo čutimo kot privilegij, biti deležen bratstva, deliti z brati, biti deležen pomoči in jo dajati – to je največ. Takšno življenje mora bratstvo krepiti.

Bratje in sestre v FSR smo drug drugemu podarjeni in živeti to podarjenost je Božji dar. Gospod sam nas je navdihnil, kako naj živimo. Vzajemnost bratskega odnosa v FSR pa vidimo predvsem v dobrih delih, da se z dobrimi deli trudimo drug za drugega, da smo drug drugemu prinašalci miru, upanja in veselja ter sprejemanja drug drugega. Predvsem pa življenje doživljamo kot veselje. Kjer koli pač smo, si prizadevamo nositi s seboj dobre misli in besede, dobre namere, pogumno upanje in pripravljenost srca.

Življenje v bratstvu FSR vidimo podobno kot življenje v družini, tudi življenje v bratstvu je skupnost z obveznostmi, kjer je potrebno odrekanje, razumevanje, potrpljenje, predvsem pa je to kraj, kjer je veliko veselja in zadovoljstva ob našem skupnem delu, premišljevanju in molitvi.

Bodočnost vidimo v našem skupnem poslanstvu v naših dobronamernih srečanjih, ki so iskrena, evangelijska, povezuje nas Kristus ne glede na starost in On je naš edini vir našega veselja, upanja in vsega, kar Bog želi po nas prinesiti v ta svet.

Naše srečanje v Vipavskem Križu je bilo lepo. Povezani smo bili v eno z Bogom. Hvala Ti, Gospod, za srečanje z brati in sestrami na duhovni obnovi, saj je to čudovito znamenje na naši skupni poti.

s. Jožica in br. Andrej Drole FSR

vsi sproščeni. Po vseh igrah smo jim prebrali dve zgodbi, ki opisujeta Frančiškov odnos do živali. Srečanje pa smo zaključili z obiskom živali, ki jih imajo na Kapeli. Čas je hitro tekkel, naše radožive deklice pa se od živali kar niso mogle posloviti. Žal smo morali končati, obljubili pa smo jim, da se bomo še vrnili k vsem tem živalim.

Utrinki prvega srečanja:

Animatorka Helena:

Preprosto, z eno besedo povedano bi lahko rekla, da je bilo nepozabno. Meni osebno je prvo srečanje dalo moč za vsa naslednja srečanja, predvsem takrat, ko sem videla, kako so bile Vesna, Maja in Veronika navdušene nad kapelskimi živalcami. Ni stvari, ki mi ne bi bila všeč. Omenila bi, da sem zadovoljna, ker se animatorji dobro poznajo in smo povezani.

Animatorka Andreja:

Na prvem srečanju mi je bilo zelo lepo, čeprav na začetku nisem imela tega občutka, ker je bilo malo otrok. Edino, kar bi morali izboljšati, je, da bi zgodbe, ki smo jim jih prebrali, predstavili bolje, da bi jih bolj razumeli.

Animator Filip:

Težko je opisati vse občutke, preveč jih je. Bilo je lepo, nepozabno. Najlepše mi je bilo, ko sem opazil, kako so otroci uživali. To ima velik pomen. Ker je bilo tako lepo, bi imel kar daljše srečanje.

Animatorka Petra:

Besede, s katerimi bi lahko opisala srečanje, so: nepozabno, lepo, povezano, navdušujoče, polno veselja ... Srečanje, ki smo ga doživeli, se je močno zasidralo v moje srce. Nepozabno! Zadovoljna in vesela sem, ker smo animatorji vložili trud v pripravo srečanja in dokazali, kako smo povezani in dobro sodelujemo. Srečanje sámo mi je dalo veliko energije in novih moči za nadaljnja srečanja. Omeniti velja tudi naše tri deklice, ki so nam pri vsem znale pokazati, kako lepo dopoldne smo jim pričarali animatorji in duhovni asistent.

Animator Matjaž:

Bilo je lepo, dogajanje je bilo pestro in zanimivo.

Duhovni asistent:

Težko sem pričakoval soboto, ko bi se naj prvič sestala skupina Frančiškovih otrok. Z velikim zanimanjem in veseljem sem spremljal pripravo animatorjev: koliko energije, volje in mladostnega navdušenja so vložili in kako podrobno so se vse domenili za prvo uro. Tudi na duhovni vikend so šli trije, da bi čim bolj začutili Frančiškovega duha. Vse so mi predstavili in povedali, kako bo. Dal sem jim blagoslov in tako so mirno pričakali prvo srečanje. Sam imam zelo dober občutek, ker je bilo vloženo veliko truda in energije. In tudi zato, ker se je pričel širiti Frančiškov duh med mladimi in otroki. »Kjer sta dva ali so trije zbrani

v mojem imenu,« pravi Jezus ... Tako smo tudi mi bili trije otroci, pet mladih in duhovni asistent; med nami je bil Frančiškov duh. Seme je bilo torej posajeno, zato molim in prosim ter kličem blagoslov, da obrodi bogate sadove.

Vesna:

Všeč mi je bilo vse, saj smo se družili, zabavali in se tudi nekaj naučili. Najbolj bi izpostavila ogled kapelskih živali, branje zgodbe o volku in igranje. Edino, kar mi ni bilo všeč, je bila sirarna, ki smo jo obiskali, medtem ko smo čakali, da nas peljejo do živali. Naslednjič si želim še več igrice.

Maja:

Zelo lepo mi je bilo, ko smo prepevali, se igrali in obiskali živali. Najbolj navdušena sem bila, ko smo bili prav pri živalih in sem lahko imela zajčka v roki.

Veronika:

Najlepše mi je bilo, ko smo bili pri živalih. Tudi ko smo prepevali in se igrali, je bilo lepo.

Mama:

Ja, tudi mame smo bile prijetno presenečene nad doživetim: mladi animatorji so se na sreča-

nje odlično pripravili in navdušenje in sreča na obrazih otrok sta povedala vse. Še celo popoldne smo doma vsi poslušali, kako je bilo, kaj so počeli, skupaj smo peli zapete pesmi in sanjali o zajčku ... Pohvale vsem mladim in patru in povabljeni vsi, ki vas tokrat zaradi kakršnihkoli razlogov ni bilo

Odzivi so pozitivni in verjamemo, da se bomo imeli še naprej lepo. Nestrpnost pričakujemo naslednje srečanje, ki bo 21. 11. 2009, na katerega vabimo tudi nove člane.

Helena, Petra, Filip in Andreja se zahvaljujemo najprej dobremu Bogu, ki je bil v tem mesecu z nami in nas bodril, da smo se prav odločili in smo na pravi poti. Zahvaljujemo se tudi otrokom, ki so prišli in nas razveselili.

Besedo HVALA pa iskreno izrekamo našemu duhovnemu asistentu p. Krizostomu, ki nam je omogočil, da začnemo s skupino Frančiškovih otrok in nas dobro pripravlja na srečanja. Zahvaljujemo pa se tudi drug drugemu, ker smo dobro sodelovali in uspešno opravili prvo srečanje.

Naj zaključimo še s stavkom:

»Frančiška prosimo zdaj vsi, med nami vedno naj živi. Vsa družina Frančiškova hvali naj Boga!«

Mir in dobro!

FO, animatorji in duhovni asistent

Strokovna ekskurzija Narodnega sveta FO & FRAMA

prosili za delovanje Narodnega sveta in tudi za vse člane FRAMA in FO, pa tudi za svoje osebne stvari, da bi p. Pij rekel dobro besedo pri nebeškemu Očetu. Ogledali smo si še prečudovite mozaike, skupaj smo zmolili križev pot in se nato odpravili proti cerkvi nadangela Mihaela, ki ima posebno lego (pribl. 700 m nadmorske višine) v jami. Tu smo kupili še nekaj za pod zob in se odpravili naprej proti Assisiju, kjer smo prespali v kampu. In bilo je petkovo jutro, 30. 10. 2009, ko smo se odpravili

še v Assisi, kjer smo se ustavili na grobu sv. Frančiška, kjer smo imeli tudi sveto mašo, pri sv. Klari, pri sv. Damiјanu, v Carcerih in pri Porciunkuli. Sledila je še pot domov. Na tem romanju smo se člani Narodnega sveta FP in FRAMA res med seboj še

bolj povezali in ugotovili, da drug drugemu veliko pomenimo, da znamo med seboj dobro sodelovati in da smo s tem romanjem dobili novega elana za nadaljnje delo.

Tomaž Paljk

Narodni svet Frančiškovich otrok in FRAMA je šel na strokovno ekskurzijo (tj. romanje, izlet) v San Giovanni Rotondo in v Assisi. Vse skupaj se je začelo v sredo, 28. 10. 2009, v večernih urah, ko smo se naložili v kombi in se odpravili na pot. Vozili smo celo noč, vmes se še naspali in tako zjutraj uspešno prišli do groba p. Pija. Če kdo ne ve, kdo je p. Pij, naj se za tega kapucina, spovednika, ki ga je posebno zaznamoval Božja ljubezen, in svetnika hitro pozanima. Na grobu smo se ustavili in po-

Nagradna številčnica

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in jih pripišite k številkam. Črke nato po vrsti prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali geslo uganke.

1 2 3 4 5 6 7 8 = stvaritelj, ustvarjalec

9 10 11 12 13 = ime svetniškega kandidata Grozdeta, ki je bil umorjen leta 1942,

14 15 = prvi del imena nekdanjega dolgoletnega kitajskega predsednika (.. En Laj).

15	14	9	10	3
13	14	13	6	11
13	11	13	12	15
1	4	8	5	7
1	2	15	1	4

Pravilna rešitev nagradne številčnice v prejšnji številki se glasi:

»**Pozdravljena sestra smrt**«.

Na uredništvo je prispelo 17 pravih odgovorov.

Izžrebani so bili naslednji nagrajenci:

1. nagrada: **Angela Kocjančič**, Trinkova 2, SI-6000 Koper;
2. nagrada: **Ana Košir**, Jamova c. 56, SI-1000 Ljubljana;
3. nagrada: **Ljudmila Korošak**, Sketova 6, SI-1000 Ljubljana.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo *Brata Frančiška* do 1. februarja 2010. Tokratne nagrade so:

1. nagrada: Frančiškani brez meja;
2. nagrada: 3 koledarčki Rožice 2010;
3. nagrada: komplet razglednic Sončna pesem.

Sestavila ga. Frančiška Pavlič

Kdo je moj bližnji?

Kako je šest ljudi začelo delati za človekove pravice

Christopher Ringwald

Kaj dober kristjan sredi ZDA naredi za probleme v oddaljenih deželah? Že samo naslovi v časopisih lahko prebudijo najboljše namene. »Paravojaške enote mučijo mehiško vas.« »Prelivanje krvi v Ruandi se nadaljuje.« »Vojaški voditelji ubili nigerijskega disidenta.« Lažje je odložiti časopis in s tem tudi skrb. Vendar pa ostaja misel: »Morda pa jaz lahko kaj storim?« Seveda lahko.

Ne zahteva se vedno ravno herojski napor. Večina izmed nas bo ostala doma, v svojih službah in se spraševala, kako naj pomaga. Toda nekaj molitve in dodanih dejanj včasih odpre vrata za popolno zavzetost za mir na svetu in za človekove pravice.

V naslednjih številkah Brata Frančiška bomo objavili pet primerov – en zakonski par in štirje posamezniki, ki velikodušno in preprosto pospešujejo človekovo preživetje in dostojanstvo.

Nenasilje na delu

Čeprav je bil Thomas Malthaner, dvainpetdesetletni računovodja, vse življenje goreč katoličan, je izpolnjeval svojo vero z delom na projektu, ki so ga organizirali menoniti, Cerkev bratov in kvekerji.

Ekipa krščanskih mirovnikov (CPT), ki je bila ustanovljena v Čikagu, aktivno in nenasilno posreduje na prizoriščih spopadov in nasilja po vsem svetu. Malthaner je tako kot mnogo drugih rezervni član, ki deluje med svojim rednim letnim dopustom.

Videl je boje na Zahodnem bregu, na Haitiju in v Washingtonu. Odrasel je v Rochestru, kjer še vedno živi in ima štiri

odrasle otroke. Toda kako neki računovodja na severu države New York sprejme nenasilje v svojo dušo in v svoja dejanja?

»Bil sem v težavnem obdobju svojega življenja, okoli ločitve, ko sem sodeloval pri študijski skupini v naši župniji,« se spominja Malthaner. Skupina devetih članov je preučevala nenasilje.

»Ko sem premišljeval o svojem zakonu, o otrocih in o vsem, sem spoznal, da je bil moj problem nasilje v meni in v mojih odgovorih. Ni šlo toliko za udarce, čeprav sem svoje otroke včasih, ko so bili majhni, udaril po zadnjici, ampak za nasilje, ki sem ga izrazil v svoji jezi, v sodbah in zamerah. Vse drugo je prišlo iz tega spoznanja.«

Zalivska vojna, ki se je v tistem času bližala, je Malthanerevemu razmišljanju o nasilju in njegov samovzdržnosti priskrbela širši okvir.

Leta 1993 je Malthaner naredil obljubo nenasilja. To je bila javna zaveza za posameznike in skupine, ki jo je pospeševalo Katoliško mirovniško gibanje Pax Christi v ZDA. Obljuba je bila zamišljena za ljudi kot sredstvo, da bi se osredotočili na življenje po evangelijskem klicu k nenasilju v svojem lastnem življenju in na spreminjanje družbe preko nenasilja. Dvakrat letno je sodeloval na šesttedenskem tečaju o nenasilju in s tem dal drugim možnost, da bi naredili isto obljubo.

Ne domišlja si, da je popoln. »Ves čas padam.«

Zadnjo pomlad, ko je bilo v njegovem računovodskem podjetju manj dela, je mesec dni preživel na Zahodnem bregu v Sveti deželi. »Zelo

razumevajočega šefa imam,« pravi. Hebron, ki je starodavna naselbina in kraj, kjer je Votlina očakov, predstavlja dom za 100.000 Palestincev, 400 judovskih naseljencev in 1400 izraelskih vojakov. Zdi se, da je spopad skoraj neizogiben. Malthaner in drugi člani ekipe krščanskih mirovnikov so živeli v stanovanju nasproti kokošjega trga in blizu treh vojaških kontrolnih točk.

»Opazovali smo probleme človekovih pravic, se pogovarjali

z družinami o izraelskih vojakih in nadlegovanju ter demonstrirali. Posredovali smo v določenih situacijah in izzivanjih, ko se je, denimo, zdelo, da so avto predolgo zadržali na kontrolni točki. Malthaner pravi, da gre za nepristransko delo, ki pa ima eno izjemo: »Smo privrženci tistih, ki so bili zlorabljeni.«

V najbolj dramatičnem primeru so njega in druge napadli judovski naseljenci, potem ko so skušali odstraniti oljčna drevesa, za katera so menili, da so bila nezakonito posajena na zemlji palestinskih kmetov. S sajenjem teh drevesnih sadik so naseljenci skušali zaseči zemljo kmetov. Malthaner in njegovi tovariši so štiri dni preživel v ječi.

Te jeseni se je spet vrnil za še en mesec. »Moj najmlajši sin in nekaj mojih prijateljev mi je reklo takole: 'Podpiramo te, vendar mislimo, da ti ni treba iti tja. V ZDA je dovolj dela.' Bili so prestrašeni.« Med tem bivanjem v Hebronu je bil Malthaner vsak dan v stiku s svojo družino preko elektronske pošte. Enomesečno bivanje, ki se je izteklo 12. oktobra, je bilo zaznamovano z naraščajočo napetostjo, ki jo je povzročilo odlašanje nove izraelske vlade z izpolnitvijo določil izraelsko-palestinskega mirovnega sporazuma o umiku sil iz Hebrona.

Ko je konec septembra, potem ko je izraelska vlada napovedala odprtje spornega predora v Jeruzalemu, izbruhnili nasilje, so Malthaner in drugi člani CPT opazovali spopade v Hebronu med palestinsko mladino in izraelskimi vojaki.

»Bilo je zelo žalostno, ko smo to gledali. Pred našimi očmi je bilo ranjenih trideset ljudi, nekega fanta pa so ubili. Zlasti je bilo žalostno zaradi tega, ker je bila večina vpletenih mladih fantov starih od sedem do šestnajst let.«

Za čas drugega bivanja na Zahodnem bregu Malthaner pravi: »Veliko bolj čutim bolečino Palestincev. Čutim, da sem bližji palestinskim družinam. Njihova bolečina in jeza se veliko bolj pokažeta kot pa med prvim bivanjem spomladi.«

»Pravzaprav je bilo precej moreče, zlasti na koncu. Medtem ko so potekala pogajanja, so se judovske naselbine vznemirljivo razširile, palestinske

domove pa so še naprej rušili. To je povzročilo, da se je upanje na mir zdelo skoraj smešno.«

»Zdi se, da imajo Palestinci zelo malo upanja za resničen in pravičen mir,« pravi Malthaner. Vse njegove obveze se ne uresničujejo v oddaljenih deželah. V Rochestru je Malthaner pomagal organizirati skupino ljudi, ki se redno srečuje, da si med seboj podelijo svoje duhovno potovanje. Preko svoje župnije je zbiral denar za zdravstveni center na Haitiju.

Ko si je Jezusov nauk vzel k srcu, ga je spreminil. Spominja se časa, ko so ga napadli, ko je delal s skupino CPT v Washingtonu in je pomagal ljudem blizu stanovanjske stavbe, ki so jo obvladovali razpečevalci mamil in odvisniki. »Večkrat so me udarili in me zbili na tla. Toda, nenavadno, bil sem miren, čutil sem, da sem v resnici blagoslovljen. Pred desetimi leti bi tolkel okoli sebe. Samo po Božji milosti tega nisem storil.«

Rastlina potrebuje vodo. Malthaner je pri maši petkrat na teden. Udeležil se je programov v dvanajstih korakih in premišljuje dvakrat na dan po dvajset minut. Poleg dveh potovanj v Hebron je Malthaner decembra 1993 potoval tudi na Haiti v skupini za opazovanje, pomoč in organiziranje.

Je vse to kaj spremenilo?

»Velikokrat že samo naša navzočnost prepreči nasilje. Ljudje se čutijo veliko bolj zaščiteni in varni, pa tudi bolj pogumni. Velikokrat se gremo učit. Glavni razlog, zaradi katerega pa grem jaz sam, je ljubezen do ljudi.«

prevedel p. Stane Zore OFM

Frančišek in okolje: Novodobna ekologija

Ne samo po svetu, v izkoriščanih deželah, ampak tudi pri nas igra ekologija vse pomembnejšo idejno in duhovno vlogo in tako ali drugače vpliva na razmišljanje ljudi ter se cepi tudi na različne ideje sodobnega časa. Včasih tudi na škodljiv način.

Od nekdanj so ljudje imeli do okolja, do narave zelo dejaven odnos; do nedavnega so bili popolnoma odvisni od njegovih muh in zakonov. Tudi danes, ko se zdi, da smo si s tehniko stvarstvo že dobro podredili, nam nekateri dogodki (orkani, poplave, potresi, bolezni) pokažejo, kako smo pravzaprav neobogljivi. A odnos se je vsekakor spremenil – večina v stvarstvu ne gleda več bogov ali nadnaravnih sil, temveč sistem s svojimi zakoni. Pogosto še preveč tehnično, zgolj s stališča smiselne izrabe in kopičenja bogastva. Po drugi strani se mnogi, tudi iz nemoči ob težkih dogodkih, zate-

kajo v skrajno iracionalne prakse in ideje. In včasih tudi igranje s stvarmi, o katerih premalo vemo, da bi bilo to varno.

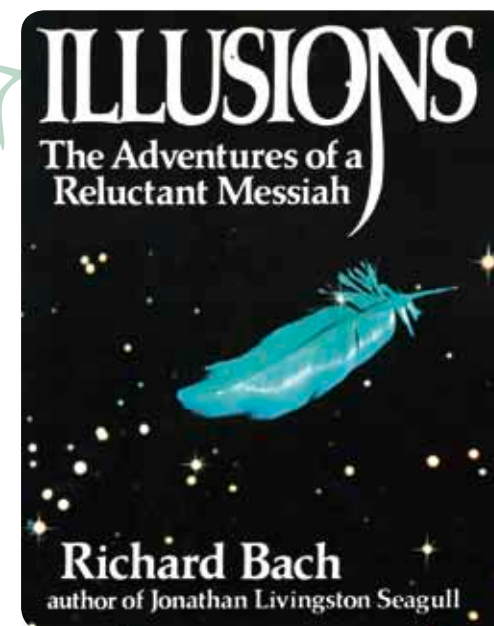
Tako imenovani »new age«, skupno ime za prebujeno novo religioznost pri zahodnem človeku, ki ima včasih že kar slabšalen pomen, je že v dobršni meri takšen. Visoka znanost se meša s posameznimi (iz izvirne kulture iztrganimi) prviniami različnih drugih kultur, poenostavitvami krščanstva, sodobnimi spoznanji psihoterapije in blodnimi domisljicami raznih »vodij«. A zaradi svoje sveži-

ne, novosti, pa tudi ravno prave mere že znanega prepriča. Ne moremo zanikati, da nekatera spoznanja, predvsem »uvožena« iz drugih kultur, lahko zelo obogatijo našo kulturo pa tudi znanost, vendar je pogosto za to potrebno, da se distanciramo od oblike, ki jo (poenostavljeno) ponujajo stojnice in letaki v mestu, in se lotimo raziskovanja pri virih, v okviru izvirne kulture, pa naj gre za jogo, borilne veščine, arhitekturo ali duhovnost. To je dobro imeti vedno pred očmi, ko smo v skušnjavi, da bi v oblikovanju svojega prostora in časa posegli po raznih »magičnih« orodjih, kot so reiki, feng-šui in podobno. Saj ne da bi šlo za tako zelo nevarne stvari, ampak na naš račun bo bogatel kakšen šarlatan, ko bo posredoval tretjerazredne instant poenostavitve.

Ko se je človek srečal s svojimi omejitvami v znanosti, ga je spet zamikala in potegnila vase presežna razsežnost. Danes le še redko kdo verjame v vse-mogočnost znanosti (no, marsikdo ne more razumeti, da zdravniki ne morejo ozdraviti vsega), vse

več pa jih verjame v absolutno moč svojega duhovnega vodje. Spominjam se, kako me je potegnila vase knjiga Richarda Bacha Iluzije – in me skoraj prepričala, da lahko z mislimi premikam oblake. Danes se tej svoji naivnosti lahko prizanesljivo nasmehnem, pa me je hkrati vseeno groza: nekaj ljudi pa to tudi zares verjame! Saj morda ne v dobesedni obliki, skoraj redno pa v obliki enega danes najbolj razširjenih aksiomov duhovnosti: Treba je verjeti vase! Dokler gre samo za psihološko konsistenco človeka, za njegovo zdravo samozavest in ponos, je vse dobro, celo odlično. A kaj, ko vse več ljudi to izjavo razume v zelo iracionalnem, že magičnem smislu, kot da bi »vera vase« človeku dajala neke nadnaravne moči. In za to vedo povedati mnoge primere! Najprej je smešno, da človek, ki se tako ukvarja s seboj in se osredotoča nase ter išče stik s seboj, ne more mirno sprejeti tudi svoje omejenosti, zmotljivosti, končnosti, temveč jo »nadgrajuje« z nekakšno mistično nadrazsežnostjo samega sebe. Skratka, tako beži pred samim seboj. Namesto da bi si privoščil in pustil, da ga potolaži, objame, mu pomaga drugi. In ravno drugi je tista razsežnost, kjer ima taka »vera vase« najbolj pošastne posledice: če verjamem najprej vase, drugi hitro postane samo privid, iluzija, dejavnik, celo ovira na poti do moje samouresničitve. Dostojanstvo človeka, etika, demokracija tako postanejo samo pravne, od zunaj predpisane puhlice, v resnici pa sem sam proti vsem. In ko se takšen odnos »oboroži« še z

iluzijo o lastni neustavljivosti, o dozdevni magični moči lastnega znanja in prizadevanja, da ni nobene meje, so posledice lahko res pošastne. Seveda je tukaj najbolj na mestu vprašanje, zakaj se je treba v življenju tako gnati in na vsak način nekaj doseči, zakaj se je treba uresničiti. Brez skupnosti in ljubezni (ali celo v nasprotju z njima) je človekov trud pač nekaj najbolj banalnega.

Tako se je tako imenovani new age s pridom oprijel tudi idej ekologije, a jim je dal precej svojega »magičnega« značaja. S tem se po eni strani lahko dela, da je »znanstven«, po drugi strani pa je to danes zelo moderno. Trendovsko. A v ozadju newageovske ekologije je pravzaprav - ne glede na to, kako imenitno in lepo se dela - bolj osebna korist in izpolnitev kakor blagor stvarstva kot skupnosti. Ekologija novega veka je pogosto samo način, kako tehnično obvladati stvarstvo in si ga podrediti, izkoristiti kljub omejitvam, ki mi jih postavlja.

Po drugi strani pa new age (kar je dokaj protislovno) človeka včasih kar naravnost zapostavlja. Že s tem, ker se je v njegovem okviru dokaj močno razvil panteizem, o njem smo govorili že v zvezi s sv. Frančiškom. Vsekakor je zelo mamljiva in imenitna ideja, da je vse, kar je, samo del božanstva, da je vse Bog in vse, kar se zgodi, božje.

Iz tega lahko v »ekološkem« smislu izpeljem, da je narava pač božanska in da moram zato z njo na moč lepo ravnati, saj če ji delam škodo, delam škodo »lastnemu telesu«. A ravno tako lahko na podlagi panteizma izpeljemo tudi, da je vse, kar se zgodi, pač del boga, božansko, »božja volja«. Torej ni posebne škode, če izumre vrsta, če je zrak onesnažen, če morje cveti. To je ravno tako dobro (in ni podlage, na kateri bi trdili drugače), kot če bi bilo vse čisto in bistro. Vse je pač del Boga.

Svojevrstno ekološko noto ima tudi sodobno vegetarijanstvo. Mnogi svojo odločitev za brezmesno prehrano utemeljujejo z množico onesnaženja (živinorejski metan, iztrebki), ki ga povzroča pridelava mesa. Dejansko se ob pogledu na sodobne (strahotno nedostojanstvene)

načine gojenja živali zazdi vegetarijanska drža popolnoma upravičena. Vendar bi lahko živali redili tudi drugače način, bolj spoštljivo. Bolj kot popolno vegetarijanstvo (ki bi tako imenovani nerazviti svet pahnilo v še hujšo revščino) je na mestu smiselna omejitev uživanja mesa. Še do nedavnega je bilo meso pač praznična jed, sedaj pa ga zahodno prebivalstvo uživa večkrat dnevno v nepreglednih količinah. Kakor sploh vso hrano. V zahodnem svetu umre vsaj toliko ljudi od preobilice hrane (ki ji sledijo zdravstvene težave) kot od pomanjkanja. Končno bi vesplošna odločitev prebivalstva za vegetarijanstvo pomenila, da bi bilo toliko bolj obremenjeno (in zato obsojeno na krivično in problematično pridelavo) poljedelstvo.

Že nekaj časa je na Zahodu vse močnejša ideja o človeku kot »napaki v sistemu« okolja. Težko razumem, kako lahko nekdo, ki sebe in svoje življenje sprejema, zagovarja takšno razmišljanje. A vendar vedno znova slišimo takšne namige. Kot da je vse stvarstvo čudovit sistem, kjer je vse

v najlepšem redu, dokler ne nastopi človek. Kot da bi ljudje prišli v ta ekosistem nekje od zunaj (iz veselja?). Človek ima kot dostojanstveno in razumno bitje vendar tudi svoje mesto v sistemu. Sveto pismo ga celo postavlja za »upravnika« vsega. Torej nikakor ni na mestu kakšna »ekološka zakompleksanost«. Pač pa mora človek prevzeti svojo odgovorno vlogo. Nekako kot v družini: otrok na začetku samo jemlje in uživa, starejši in zrelejši ko je, večjo odgovornost mora tudi prevzemati za blagostanje celotne družine. Če je pri svojih dvajsetih še malce nezrel in razvjen, ne bo zato rekel, da je v družini samo v napoto, in se zaklenil jokati v sobo, temveč je smiselno, da se odloči in prevzame svoj delež odgovornosti.

Vidimo, kako se današnja duhovna zmeda odraža tudi na področju ekologije. Zato je pristna in preiščljena duhovnost temelj zdravega odnosa do okolja.

p. Jernej Kurinčič OFM

Tomaž Čelanski

Življenje svetega Frančiška (25)

30. poglavje

O jaslicah, ki jih ne naredil na Gospodov
rojstni dan

84. Njegov najvišji namen, poglavitno hrepenenje in njegov najvzvišenejši načrt je bil, da bi se vsi in v vsem držali svetega evangelija in popolno, z vso pozornostjo, vsem naporom, z vsem hrepenenjem duše in gorečnostjo srca "sledili nauku našega Gospoda Jezusa Kristusa" in hodili po njegovih stopinjah. V neprestanem premišljevanju se je spominjal njegovih besed in v vestnem preudarjanju klical v spomin njegova dejanja. Predvsem pa je ponižnost v učlovečenju in ljubezen v trpljenju tako zasedala njegov spomin, da je komaj hotel kaj drugega misliti.

Treba se je torej spominjati in s spoštljivim spominom obnavljati, kar je tri leta pred dnevom svoje slavne smrti naredil na rojstni dan našega Gospoda pri kraju, ki se imenuje Greccio. V tisti deželi je živel neki mož, ki mu je bilo ime Janez; bil je na dobrem glasu, a še boljšega življenja; Frančišek ga je imel rad s posebno ljubeznijo, kajti čeprav je bil v svoji

deželi plemenit in zelo častljiv, ni dosti cenil telesne plemenitosti in si je bolj prizadeval za plemenitost duha.

Tega moža je torej dal Frančišek, kakor je to često počel, poklicati k sebi kakih štirinajst dni pred Gospodovim rojstvom in mu rekel: "Če hočeš, da obhajam bližnji Gospodov praznik v Grecciu, pohiti in skrbno pripravi, kar ti bom naročil. Hočem namreč obuditi spomin na tistega dečka, ki se je rodil v Betlehemu, in na lastne oči videti, kakšno pomanjkanje je trpel že kot otrok, kako je bil položen v jasl in kako je ležal na slami ob volu in oslu." Ko je dobri in zvesti mož to slišal, je brž pohitel in na omenjenem kraju pripravil vse, kar je naročil svetnik.

85. Približal pa se je dan veselja, prišel je čas radosti. Z mnogih krajev so poklicali brate; možje in žene tiste dežele so po svojih močeh z radostnim srcem pripravili sveče in bakle, da bi razsvetlili noč, ki je z bleščečo zvezdo razsvetlila vse dni in leta. Prišel je slednjič

še božji svetnik in našel vse pripravljeno, si ogledal in bil vesel. Pripravili so namreč jasl, prinesli so seno, pripeljali so vola in osla. Preprostost je bila počaščena, uboštvo poveličevano, ponižnost priporočena in Greccio je postal kar nekakšen novi Betlehem. Noč je zasvetila kot dan in se prikupila ljudem in živalim. Prišla so ljudstva in se ob novi skrivnosti vzradovala z novim veseljem. Gozd je zadonel od glasov in vzklikajočim so odgovarjale pečine. Bratje so peli, Gospodu so opravljali dolžne hvalnice in vsa noč je prekipevala od vzklikov radosti. Božji svetnik pa stopi pred jasl, poln vzdihov, ganjen od pobožnosti in prepojen s čudovitim veseljem. Nad jaslmi se obhaja maša in duhovnik uživa novo tolažbo.

86. Božji svetnik si nadene diakonsko obleko, saj je bil diakon, in z jasnim glasom zapoje sveti evangelij. Njegov glas je "silen glas, ljubeč glas, jasen glas in zvonek glas," vse vabi k najvišjemu plačilu. Potem pridiga okoli stoječemu ljudstvu in toči sladke besede o rojstvu ubogega Kranja in o malem mestu Betlehem. Pogosto pa, ko hoče omeniti Jezusa Kristusa, tako vzplamti v ljubezni, da ga imenuje "otrok iz Betlehema" in izreče "Betlehem" kot bi zameketala ovca, saj se mu usta vsa napolnijo s sladkim glasom in s še slajšim občutkom. Ko omeni "otroka iz Betlehema" ali "Jezusa", svoje ustnice nekako oblizne z jezikom, kot bi okušal in užival sladkost te besede.

Množijo se tam darovi Vsemogočnega in neki krepostni mož tedaj uzre čudovito videnje. V jaslmi je namreč zagleda, kako brez življenja leži deček; vidi, kako k njemu pristopi božji svetnik in tega dečka kakor prebudi iz spanja in

sna. To videnje je še kako primerno, saj je bil Jezus v srcih mnogih pozabljen, po njegovi milosti pa ga je njegov služabnik sveti Frančišek prebudil in

zapisal v ljubeč spomin. Slednjič se konča slovesnost in se vsak z radostjo vrne na svoj dom.

87. Seno, položeno v jasl, so shranili, da bi po njem Gospod ozdravil živino, ker je že pomnožil svoje sveto usmiljenje. In resnično se je zgodilo, da se je mnogo živali iz bližnjih pokrajin, ki so imele različne bolezni, rešilo svojih bolezni, ko so jedle od tega sena. Tudi ženske, ki so se mučile s težkim in dolgim porodom, so, potem ko so nanje položili nekaj omenjenega sena, zdravo rodile otroke. Prihajali so tudi ljudje obeh spolov in so tam prejemale zeleno ozdravljenje od raznih bolezni.

Slednjič pa so kraj jasl posvetili v Gospodovo svetišče; v čast preblaženega očeta Frančiška so nad jaslmi zgradili oltar in posvetili cerkev, da bi tam, kjer so nekoč živali jedle seno, odslej ljudje za zdravje duše in telesa jedli meso brezmadežnega in brezgrajnega Jagnjeta, našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nam je v najvišji in neizrekljivi ljubezni dal sebe in ki z Očetom in Svetim Duhom živi in kraljuje kot Bog večno slaven na vse veke vekov. Amen. Aleluja. Aleluja.

Konec prvega dela o življenju in dejanjih
blaženega Frančiška.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Srečanje komisarjev za Sveto deželo na Rodosu

Po prazniku sv. Frančiška Asiškega se vsako leto zberemo komisarji za Sveto deželo komisariatov Italije, Poljske, Slovenije, Malte in Hrvaške. Letošnje srečanje

je bilo na otoku Rodosu v samostanu Marije Zmagovalke, ki je v sestavu kustodije Svete dežele. P. Luka je župnik in gvardijan in še ducat služb ima, kajti sam je za vse delo. Edina pomoč, ki mu je na voljo, je njegov lastni brat, ki skrbi za župnijsko cerkev sv. Frančiška, da je vsak dan odprta, jo snaži in vzdržuje, p. Luka pa prihaja darovat sv. mašo. Rodos je poln turistov, zato je p. Luka ob katoliški cerkvi uredil še kapelo, kjer se zbirajo k službi božji tudi protestanti iz različnih skupnosti.

»Vi komisarji imate dolžnost, da ponesete ime Svete dežele in sporočilo za današnji čas!«, nas je kar na začetku streznil p. Frederic Manns, biblicist na Studium Biblicum Franciscanum v Jeruzalemu. Njegovo predavanje je odmevalo skozi vse dneve zborovanja in prineslo novo spodbudo, ki je komisarjem potrebna, ker jim matične province niso

preveč naklonjene. Zadnji dan srečanja je komisarje obiskal tudi kustos Svete dežele, p. Pierbattista Pizzaballa iz Jeruzalema. Njegovo stališče je bilo tudi zelo spodbudno: »Veliko sporočilo za današnji čas je Božja beseda, ki ima domovino, ki ima trden temelj v učlovečenju. Ne pozabite, Sveta dežela je osmi zakrament, kjer se srečujeta Bog in človek.« Ob poročilih posa-

meznih komisariatov smo odkrili tudi podatke, da so glede na odstotek prebivalstva in preplejanih romarjev v Sveto deželo najbolj aktivni komisariati Poljska, Malta in Slovenija. Daleč na prvem mestu pa je Slovenija glede prijateljev Svete dežele, ker imamo urejeno in dobro utečeno Društvo prijateljev Svete dežele, ki razširja in pogloblja vezi med romarji in dejavnostjo apostolata v Sveti deželi.

p. Peter

Darovi za Sveto deželo 01. 10. - 30. 11. 2009

- 400 € ŽU Šiška;
- 130 € Kramar Janez in Marika;
- 100 € Gutnik Angelca in Viljem;
- Žlogar Jože;
- 50 € Beravs Nikolaja, Beravs Vlasta,
- Glavan Jožefa, Kobi Tanja,
- Smrdel Zoran, Zajc L.,
- Zalar Klemen;
- 40 € Školaris Talica;
- 34 € Stanič Stane;
- 30 € Kocjan Ivica, Kovačič Justina;
- 25 € Vadnjal Sonja;
- 20 € Cvelbar Franc, Črešnar Terezija,
- Fock Mihael, Grosman Terezija,
- Hočevlar Rozi, Klinec Fausta,
- Kutin Rozina, Zidar Marija;
- 17 € Cibej Rihard;
- 15 € Murnik Jože;
- 14 € Cibej Rihard;
- 12 € Stanič Stanislav,
- 10 € Gorjup Ervin, Grmovšek Francka,
- Novak Veronika, Sardi Lilijana,
- Tavčar Mija, Vrtovec Marija;
- 5 € Majcen Frančišek, Vidmajer;
- 4 € Roglič Ivana;

Ker se akcija s 30.11.2009 zaključuje,
pošiljam še končni znesek plačil
v celotni akciji.

**V obdobju od decembra 2008
do 30. 11. 2009 je bilo na račun
Komisariata za Sveto deželo
za akcijo vplačano
30.646,09 €.**

Bog povrni!

Uredila: Tatjana

In zgodila se je Afrika

nadaljevanje potopisa

Malavi – na misijonu pri
p. Stanku Rozmanu

Afriška točnost na dan 2. septembra 2009. Po omenjenem obilnem zajtrku smo z vso prtljago in očedeni pričakovali avtobus, ki nas bo iz žrela zverin peljal na mejo v Malavi. Sama skrivnost se je pretakala po žilah, saj ni nihče imel predstav, kod nas bo vodila pot in kakšno čudežno vozilo nas bo pobralo. In zgodilo se je. Avtobus je bil ravno pravi za našo skupino. Samo 15 minut zamude je za Afriko kristalna točnost. V nabiralnik na recepciji smo rinili šop kvač, ker so tako rekli, da je navada za napitnino. Sicer pa so nas za to pot upilili z evropskimi in afriškimi cenami skupaj. Pa kaj? Pogajanja tu niso bila mogoča. Vzemi ali pusti!

Pot iz parka je bila še asfaltna, mimo letališča Mfue še tudi. Potem pa, ljudstvo moje! Cestni

prah je našel vse špranje, ki jih je dotlej skrivalo vozilo. Poskušali smo z navzkrižnim zračenjem, da bi zrak vlekel prah ven, vendar izum ni uspel. Vedno samo noter in noter. Potem so se pri psihično občutljivih začele slabosti, ampak hrabrost je zmagala. Nekako 2 uri je trajalo to mučenje do Chipate, mesta skorajda na meji z Malavijem. Postanek, pijača, okrepčilo in trdno upanje, da bo na meji čakal p. Stanko in da bomo šli mirno skozi. Eno je bilo, drugo pa ne. Na zambijski strani smo se vpisovali v neke zvezke, da pač zapuščamo deželo, vendar smo vedeli, da pridemo še nazaj. In malo je manjkalo, da ne bi kar hitro bili nazaj! P. Stanko je prišel nasproti z malavijske strani očitno zaskrbljen in je takoj dejal, da je že dodatno molil, ker so veliki razlogi za to. Le kaj? Saj smo vendar imeli ravno od njega zagotovilo, da bodo vizo dali na meji? Vendar se je zakon v zadnjem času spremenil!

Ojoj, kaj pa zdaj? Vendar ljudstvu nič povedati, sva bila oba enotna. Na tiho začnem še jaz izbirati primerne molitve. Sicer pa človek ne ve, kako bi prav molil. Če bi tako, kot smo nekdaj na Ljubelju, ko smo se bližali meji: »Sveti nadangel Mihael, poveljnik nebeške vojske. Vse tiste zlodje, ki na meji stražjo, v pekel pahni! Amen!« Mar bo to pomagalo? Šla sva na malavijsko stran in začela uradnika mehčati. Jasen je bil v napotkih, da bo potrebno po vizo v Lusako, 4 dni vožnje

po jamah. O, moj Bog, ali je res kazen za grehe tako težka! Misijonarji pa niso strahljivci. Če preganjajo temo zmot in poganstva, potem bodo tudi enemu uradniku na meji pravilno svetovali, kako naj ukrepa. In p. Stanko je tak mož. Pravičen nasvet. Seveda ni pozabil povedati, pri kateri nebeški ustanovi deluje, kdo da je in tako dalje. Mož v uniformi sicer ni kazal kakšni vidnih presenečenj, saj je moral verjetno že prej vedeti, da pater ne pase kengurjev z ovcmi vred. Med pogovorom je mož potegnil iz predala neki formular in dejal, da bi se v primeru, da bi najvišji šef, ki je trenutno na važnem sestanku, to varianto dovolil, morali na ta list vsi popisati in naslednji dan na uradu v Lilongveju (glavno mesto Malavija) urediti vize. Vendar je dostavil, da je ta varianta tako tvegana, da ga lahko stane položaj in službo. Od uslužnosti se je skoraj zjokal. Pater me pogleda in namigne: To je zdaj navijanje za bakšiš! In ko se je kazalec po dveh urah strokovne obravnave že bližal poldnevju, se je od nekje vzel najvišji šef mejne policije. Kakor da bi vse vedel, je samo nekaj pomigal in pomahal in vršilec dolžnosti je mirno začel vpisovati na prej imenovani rešilni list naša imena in na zadnjo stran še patrovo ime z vsemi

podrobnostmi, kakor da je on nekakšen porok za ureditev vize naslednji dan v glavnem mestu.

In končno so romarice zaslišale odrešilni glas: izpolnite papirje za vize in jih oddajte v potrditev na okence! Na to so čakale skoraj 3 ure. Kot bi trenil z očmi, je bilo urejeno, žigi sem, žigi tja. Vendar nečesa pa ne izpustim: šmiranja! Med našim pogovorom, ko je uradnik nakazal možnost tistega lista, je pater takoj potegnil iz žepa šop malavijskih kvač. Mož je pogledal in mirno dal v predal s pripombo, da so oni, ki stražijo zunaj, še dodatno žejni. In pater je potegnil iz žepa drugo polovico in zadeva se

je ponovila. In mi prišepnil, da je tako in tako ravno toliko namenil, vendar je razdelil v dva dela, da je več videti. Samo še napis je manjkal: Podkupovanje prepovedano!

In končno prostrana dežela, smer Kasungu. Salezijanski avtobus nas je vlekel po deželi, spotoma postanek na misijonskem gradbišču. P. Stanko je iznenada preveril gradbena dela in ekipo. V misijonski cerkvi so bili ravno takrat državni šolski izpiti, zato je bil pri vratih vojak s puško, da ne bi kdo kaj prepisoval ali pa da ne bi mi kaj prišepetavali. Takoj bi bili rezultati razveljavljeni.

Namestili smo se sredi mesta Kasungu, seveda v hotelu. Vendar nisem mogel razumeti, da ob nameščanju v sobe, dve naši dami z jezo brcata neko črno reč pred vrati. Mislil sem, da je kakšen maček, pa ni bil. Skrivnostna govorica je dala slutiti, da sta v sobi naleteli na neko črno

flikco, ki bi utegnila imeti različne interpretacije. Pa nisem silil v stvar. Bo morda v naslednjem podrobnem potopisu kaj več znanega.

Misijonska postaja p. Stanka. To je res središče, ki še kar nastaja. Več hektarov površine okrog misijonske cerkve je v načrtu, da se pozida za šolsko središče. Tu bo gimnazija, poklicne šole, osnovna šola. Mrak nas je ujel, da nismo videli celote; smo pa kar z baterijami tešili svojo radovednost. In po napornem dnevu, v majhni kapelici sv. maša, nato pa afriška večerja. Kako je bila dobra. Pripravil jo je patrovar kuhar. Pač, kar je ujel. V glavnem afriške živali na sprehodu skozi vročo peč. Nihče ni odkril, da so bile vmes tudi kače, seveda pečene.

Naslednje jutro sva s p. Stankom darovala sv. mašo v cerkvi z domačini, kajti sledila je pot v Lilongve, da obiščemo glavno mesto in uredimo dolg do države, vize. P. Stanko je dejal, to bo afriških pet minut, plačamo in gremo naprej. Ja, seveda! Da ne pripovedujem vsega na drobno: ves dan je trajal postopek z vizami. V družbi s p. Lojzetom Podgrajškom v Lilongveju je bilo zanimivo kramljanje, s p. Stankom pa sva listke tako in drugače prepisovala, popravljala, dopolnjevala in seveda mazala uslužbenca s malavijskimi kvačami. In končno je popoldne sledila vožnja do misijonske postaje v bližini jezera Malavi. Vožnja že ponoči ob meji z Mozambikom. Mnogim so se začele prikazovati afriške živali na sprehodu skozi žarečo peč, vendar še vedno

nič. Skoraj bi že krivili odličnega voznika, da je pač zgrešil cesto in še vedno ni bio cilja. In ko se je cesta že tako zožila, da se ni dalo več naprej, smo rekli: No, zdaj pa pod drevo in spat!

Misijon Mua in središče Kungoni

Nismo šli spat pod drevo, ampak amo kar lepo stopili v nov svet na prostrano področje misijona Mua, ki je razprostira ob reki, med hribi, nedaleč od jezera Malavi. Tu so začeli z misijonom beli očetje. Šele bogata zbirka v zgodovinskem delu tega središča je pokazala na začetke misijona in tudi na vsebino misijonskega sporočila. Našim občudovalkam misijona je voditelj po razstavi na edinstven način pojasnil inkulturacijo. Zanimiva je primerjava: kašča za koruzo na eni strani in tabernakelj na drugi strani. Kašča pojasnjuje vsebino tabernaklja: hrana. Vse priznanje misijonarjem, ki so znali domorodce dobro poučiti, zato je kustos muzeja dobil velik aplavz za dobro katehetsko razlago skozi misijonski muzej. Ni potrebno posebej pojasnjevati udobnega bivališča za eno noč za nas goste. Pa izdatna večerja. In potem obisk razstavljenih umetniških del domačinov, ki jih izobražuje misijonar fr. Claude Boucher Chisale. Vsako delo je unikatno, zabeleženo v registru, označeno s številko in ceno. Izbira je bila težka, ker so bile stvari v resnici lepe. Tudi brezjanska razstava jaslic se bo obogatila s

temi lepimi izdelki. Kadar se je več interesentov znašlo pri isti umetnini, so potem zainteresirani odstopili prednost Brezjam. Tu se je še posebej odlikoval gospod Lojze.

In dopoldne je minilo. Pred nami je še jezero Malavi. Dolžina jezera je kar 560 km, široko je od 50 do 80 km in je najbogatejše z ribami na svetu. Globino doseže tudi do 704 m in je eno največjih afriških jezer, samo Tanganjiško in Viktorijino jezero ga presegata. Od leta 1984 je na seznamu svetovne kulturne dediščine. In ob tem jezeru nam je p. Stanko našel primerno mizo in odličnega kuharja. Ribja gostija pač za tiste, ki imamo ribe radi. Drugi so si postregi z vihanjem nosu. Dolgo popoldansko užitekranje ob jezeru se je pred večerom končalo, kajti prečiti smo morali narodni park, ki se z nočjo zapre. Tako smo spet hiteli po afriško. K sreči nas je stražar spustil skozi park, čeravno je bilo dovolj mraka, da bi nas zavrnil. In mimo cestnih jam, skoznje in preko njih smo nadaljevali pot do našega misijonskega mesta Kasungu. Seveda še sveta daritev, kot se za afriške romarje spodobi.

Pri maši v cerkvi, pokriti s slamo

Današnji dan pa spet v afriški gozd k pravi misijonski maši, ki bo v čast angelom varuhom v cerkvi slamnjeni. Misijon p. Stanka je v nasprotju z Zambijo na boljšem glede cest. So še bolj izdatno prašne, vendar pa vzdrževane, torej

je manj jam. Misijonsko vozilo Mive lahko tudi poskoči in hiti, da naredi za seboj velikansko prašno sled. Seveda je vozilo za misijonskim vozilo v oblaku kakor na Gori spremenjenja. Tudi to je afriški misijon.

Zanima nas, kako izvirna bo spet ta misijonska maša med tednom. Ob prihodu misijonarja je cela vrsta grešnikov čakala v vrsti, da prejme zakrament sprave. Glede na okoliščine, je misijonar preudaril: Danes jih lahko pride k spovedi deset. In ljudje so se hitro uskladili, da so v vrsti pustili samo najbolj potrebne duše, da jih zakrament ozdravi, drugi pa bodo teži še malo dodali do prihodnje prilike. Kako modro!

Že tečejo priprave na mašo. Pod drevesom se kadi, ogenj gori, žene so pri svojem gostiteljskem opravilu. Možje imajo medplemensko konferenco o toplogrednih izsledkih Evrope in Amerike. Godci imajo vajo za liturgično petje in spremljavo. Vse se giblje. Za zvedave romarice še pogled k najbližjim sosedom cerkvice: vse snažno pometeno, le petelin se je sredi dvorišča spozabil.

Sprevod je oblikovan, dva mašnika tudi in pristopamo v slovesnem sprevodu. Pozdravi in izrazi veselja, da smo skupaj. Častna tribuna pod korom, ki ga ni, je zasedena z belim prebivalstvom. To so gostje od nekje, si mislijo domačini.

Vendar p. Stanko jasno pove, kdo so ti gostje, in spretno pove, da so to tudi dobrotniki misijona in da še bodo, ker so dobrega srca. In tudi, da jih vodijo angeli varuhi kakor njih in da imamo zato skupno praznovanje v čast angelom. Pridiga je bila ognjevit, obrazi vseh poslušalcev so kar žareli. In gostje so bili izzvani (v slovenščini!!), naj po svoje zmolijo sveti angel in potem so enako molitev zmolili še vsi domačini. Poanta pridige je bila namreč v tem, da se utrdi zaupanje v varstvo pozitivne moči Božje, angelov, kajti na drugi strani mnoge preveva strah pred duhovi

prednikov. Misijonarjeva jasna ugotovitev je dala tudi trden odgovor na njihovo versko stanje. Strah pred duhovi prednikov premaguje vera v angela varuha.

Nisem spregledal tudi stolov, ki so bili posebej pripravljeni za goste. Vsi v cerkvi so namreč sedeli na tleh. Gostje so imeli stole. Od kod le? Tisti, ki doma stole premorejo, so jih prinesli s seboj k maši, da bodo na njih sedeli gostje. O, moj Bog, počutil sem se kot beli zavojevalec črnega ljudstva.

Darovanje spet po afriško. Najprej denarni prispevki, papirnate kvače. Potem pa spreved od zunaj k oltarju z vsem, kar premorejo in imajo in so namenili v dar pri oltarju: arašidi, banane, čebula, krompir, koruza, vseh sort oreščki in dišave, da jim še imena ne vem. Potem pa še kraljevske živali: kokoši in car petelin z zvezanimi nogami. Ker je bil v družbi putk, ni protestiral. Pristal je v kotu in veselo mlatil koruzo, ne da bi se pri povzdigovanju vsak ponižno sklonil.

Po maši je agape. Cerkvica se je na mah spremenila v svatovsko dvorano, iz nebeškega

praznovanja v zemeljsko. Stoli so bili spet v drugem redu postavljeni, v sredini pa mizica pogrnjena na tleh. Umivanje rok, molitev, kosilo. Spretnost gostiteljev na najvišji ravni. In udarila je novica s strani finančne službe oltarnega občestva, ki jo je pater razglasil: Darovi naših gostov so tako veliki, da bodo zadostovali že za eno četrtno nove strehe naše cerkve! Kakšno veselje se je razgrnilo med vse!

Slavje je še kar trajalo daleč čez poldne. Počasi bo treba proti misijonu v Kasungu, kajti jutri bo polet v Zambijo in tam samo še en dan in potem domov. In tako se je tudi zgodilo. Spet smo pogledali še gradbišča v posameznih misijonskih središčih. Videli smo tudi začetke enkratnega projekta, ki bo v prihodnjem letu že na razpolago tudi sponzorjem: lastna oskrba hrane! Tako bi lahko poimenovali projekt, ki ga p. Stanko skrbno pripravlja. Malavijska zemlja bogato rodi. Potrebneje vodo, ki pa je v zemlji. Potrebno je samo ograditi nekaj kvadratov zemlje, prinesiti vodo in zasaditi nove rastline, ki se razlikujejo od dosedanjih ustaljenih afriških prehrabnih navad. Zelenjava, sočivje, sadje. Najprej ta projekt osveščanja, potem pomoč pri vzgoji sadik in popularizacija med domačini – to je načrt za odpravljanje lakote v deželi. Izvirno in preprosto, dosegljivo za vsakogar. Kajti dosednji način hranjenja – vreča koruze in dokler traja, je premalo. Razširjenje jedilnika na domačem vrtičku je nov projekt, ki ga p. Stanko začne.

Večer pred odhodom na letališče, ki bo zgodaj zjutraj, je minil v pokončevanju še zadnjih okužb z malarijo. Zato so se izpraznile lekarniške zaloge zdravila in kaže, da uspešno. Kinin je zmagal, malarija je poražena. Hvala zdravstvenemu osebju za stalno in izdatno izobraževanje!

Jutro na letališču Lilongve. Prijava za let, dremavost in štirje pri taroku. Pravi zasvojenec. Premagali so malarijo, a tarok jih je zasvojil.

Pristanek v Lusaki je bil nekaj običajnega. Pater Miha in šoferka nas že čakata. Zadnji dan v Lusaki je še za prepotrebne nakupe spominkov, za poslovilno večerjo pri sestrah in za ločeno spanje moških in ženskih oseb z izjemo zakoncev. Pri sestrah in pri bratih minoritih. Vsak na drugem koncu mesta. Dobro se je izšlo.

Slovo in sklep

Dan pred malo mašo je bilo slovo v Zambiji. Dopoldansko sonce, objemanje in zahvaljevanje, načrti za naprej. Vse to se je dogajalo na letališču v Lusaki. Kilometri na dveh avtomobilih so se bližali pet tisoč in še oni v Malaviju in smo blizu sedmih tisočev. Skupno je bilo devet poletov z večjimi ali manjšimi letali. In tisoč in tisoč afriških obrazov in prav toliko neumrljivih

duš, ki jih je Kristus odrešil. Polno razlogov za čudenje, ki se ob slovesu šele prav začneja.

Drugače bomo odslej prisluhnili povabilu Cerkve za podporo in razširjanje misijonov. Misijoni so namreč pravica Afrike, da izve razlog dobrotelnosti, ki je izključno in samo v nauku Jezusa Kristusa. Hvala ti, Afrika, ker si živa in mlada v svoji preprosti in iskreni veri.

p. Peter Lavrih OFM

Jubilejno romanje Slovencev v Sveto deželo

JUBILEJ 100 LET (1909 – 2010)
SKOZI BIBLIČNE DOGODKE STARE IN NOVE ZAVEZE

SKUPAJ Z NOVOMAŠNIKI
IN SREBRNOMAŠNIKI

Egipt s Kairom in Sinajem, Jordanija s Petro,
Maheront z goro Nebo in Sveta dežela
14 dni – od 15. 2. do 28. 2. 2010

1. dan 15. 2., ponedeljek	ODHOD V AFRIKO. Dopoldne polet iz Ljubljane (Brnik) v Kairo. Popoldne pristanek v Kairu, sv. maša – Garden City, prevoz v hotel, nastanitev za 2 noči, večerja.
2. dan 16. 2., torek	OGLED ČUDES SVETA – veličastnih piramid v Gizi, muzej v Kairu, Memphis, krščanski Kairo: sv. Družina, sv. maša, večerja.
3. dan 17. 2., sredo	DAN PUŠČAVE. Odhod v puščavo do samostana sv. Antona Puščavnika, ogled, sv. maša, prenočevanje v bližini Sueza, Ainsukhna, večerja.
4. dan 18. 2., četrtek	PO POTI IZHODA IZVOLJENEGA LJUDSTVA IZ EGIPTA. Ogled Sueškega prekopa, nadaljevanje po Sinajskem polotoku s postanki na bibličnih krajih: grenki studenci »Mara«, faraonovi vroči vrelci, Fairanska oaza ... sv. maša v puščavi. Nastanitev pri Sv. Katarini, večerja.
5. dan 19. 2., petek	GORA SINAJ – ZGODAJ ZJUTRAJ (pribl. ob 2h) odhod proti vrhu Mojzesove gore s pomočjo baterijskih svetilk. Doživetje sončnega vzhoda, sv. maša na gori in spust v dolino do samostana sv. Katarine, ogled. Nadaljevanje vožnje do Izraela, prehod na jordansko mejo in vožnja do skalnega mesta Petre, nastanitev, večerja.
6. dan 20. 2., sobota	OGLED PETRE – NARAVNEGA ČUDA SVETA. Dopoldne obisk skalnega mesta Petra, bibličnih Sel, nadaljevanje vožnje do Herodove trdnjave Maheront (Mukawir), kjer je bil obglavljen Janez Krstnik. Sv. maša v naravi. Vožnja po biblični poti Izraelcev skozi Edom in Moab. Nastanitev v AMANU, glavnem mestu Jordanije, večerja.

7. dan 21. 2., nedelja	Odhod na goro Nebo, sv. maša, obisk mesta mozaikov v Madabi. Obisk kraja Jezusovega krsta ob Jordanu in prehod meje v Izrael, most Alembi, nastanitev v Nazaretu, večerja ... (prihod še ene skupine, ki se pridruži programu Nove zaveze, in odhod prvega dela skupine, ki bo na romanju samo skozi Staro zavezo).
8. dan 22. 2., ponedeljek	DAN ZA PRAZNOVANJE V NAZARETU , sv. maša v baziliki oznanjenja, sv. Jožef, sinagoga. Popoldne Stella Maris (Haifa) in Cezareja, večerja, prenočevanje.
9. dan 23. 2., torek	Jezusovo javno delovanje v Galileji : Kana Galilejska, mesto prvega Jezusovega čudeža, nato Galilejsko jezero, Blagri, Kafarnaum, Primat, Tabha, večerja, noč v Nazaretu.
10. dan 24. 2., sredo	GORA SPREMENJENJA in odhod v Judejo: najstarejše utrjeno mesto, ležeče v jordanski depresiji – Jeriha, Qumran, Betanija, nastanitev v Betlehemu.
11. dan 25. 2., četrtek	BETLEHEM – hiša kruha . Praznovanje Jezusovega rojstva, obisk votlin, božična sv. maša; popoldne Janezov rojstni kraj Ein Karem, Yad Vashem.
12. dan 26. 2., petek	GOSPODOVO TRPLJENJE : Getsemani, sv. maša, Oljska gora, Zadnja večerja, Gallicantu, Dominus flevit, Očenaš, Betfage.
13. dan 27. 2., sobota	PRAZNOVANJE GOSPODOVEGA VSTAJENJA . Via Dolorosa s križevim potom, praznovanje velike noči v Božjem grobu, zid žalovanja, stari del Jeruzalema.
14. dan 28. 2., nedelja	SKLEPNA SLOVESNOST na sv. Sionu , dvorana zadnje večerja; prosto za nakupovanje spominkov ali odhod na Mrtvo morje (kopanje) in možnost obiska Masade (doplačilo). Zvečer odhod letala z letališča Ben Gurion v TEL AVIVU na Brnik.

DUHOVNO VODSTVO

nadškof msgr. Alojz Uran, škof dr. Jurij Bizjak, s. Darjana Toman, prof. Bogomir Trošt, p. Peter Lavrih, ofm.

ROMARSKO SPREMSTVO

p. Peter Lavrih, OFM, CTS.

Celotno romanje traja 14 dni (1380 €) - polpenzion (hrana zjutraj in zvečer). Potrebujete veljaven potni list. Podatke iz potnega lista na prijavnici pošljete na Komisariat. **Prijava je sprejeta, ko je poravnani prvi del plačila** (470 €). Preostali znesek + letališke takse se plačajo 10 dni pred odhodom z nakazilom na Komisariat.

V ceno je vključeno: letalski prevoz iz Ljubljane v Kairo in nazaj iz Tel Aviva v Ljubljano. Vsi avtobusni prevozi v Egiptu, Jordaniji in Izraelu. Vstopnine za kraje, ki so navedeni v programu. Polpenzion - ska namestitve v 2- ali 3-posteljnih sobah, hrana zjutraj in zvečer. Zavarovanje Coris. Egiptovska viza. Jordanska mejna taksa. Izraelska izhodna taksa. Vodstvo romanja.

V ceno ni vključeno: letališke takse (znane bodo 15 dni pred odhodom), pribl. 130 €, vstopnina za vstop v piramido (po želji), napitnine za strežno osebje v hotelih in šoferje (60 € na osebo za 2 tedna, 30 € na osebo za 1 teden), plačilo rizika odpovedi 50 €.

NAPOTKE za romanje s potrebnimi informacijami za potovanje boste dobili 15 dni pred odhodom.

V Švico z vlakom

V ZIMSKO IDILO Z VLAKOM, KER SE JI NI MOČ UPRETI!

7. 2. – 12. 2. 2010

šest dni, pet noči, od tega 2 noči na vlaku, 3 v planinskih kočah

PROGRAM:

- 1. dan, 7. febr. (nedelja):** ZVEČER ob 20.48 odhod vlaka iz Ljubljane (Lesce Bled 21.37, Jesenice 21.56). Vožnja v ležalnikih – 6 ležišč (ali doplačilo v spalniku z 2 ali 3 ležišči) skozi Avstrijo v Zürich.
- 2. dan, 8. febr. (ponedeljek):** Z VLAKOM NA NAJVIŠJO TOČKO V EVROPI IN V ŠVICI – NA JUNGFRAUJOCH (3.600 m). Namestitev v planinski koči v Interlaknu, sv. maša, večerja, prenočevanje na skupnih ležiščih (po 4 ali 5 oseb).
- 3. dan, 9. febr. (torek):** Zjutraj nadaljevanje poti v naslednje visokogorsko švicarsko središče Zermatt. Prihod popoldne, namestitev v planinski koči za 2 noči, večerja.
- 4. dan, 10. febr. (sreda):** Dan za prosto izbiro ciljev, ki se odpirajo v Zermattu: pogled na Matterhorn, visokogorska železnica na Gornergrat, žičnica na Klein Matterhorn, pohodništvo v idilo Zermatta, lahko tudi na štiritisočak Breithorn, celodnevno smučanje! Sklep dneva s sv. mašo, večerjo in počitkom.

5. dan, 11. febr. (četrtek): GLACIER EXPRES. Najpočasnejši ekspres v Švici, ki vozi skozi zasnežene gorske doline, prelaze, tunele in vrhove, do 2200 m nad morjem, do Chura, postanek in prestop, vožnja do Sargansa. Tam prestop na nočni vlak za Ljubljano ob 22.37. Možnosti namestitve v vlaku kot pri prihodu v Švico.

6. dan, 12. febr. (petek): Jutranji prihod vlaka v Ljubljano ob 8.10. (Jesenice 07.13, Lesce Bled 07.27).

Opozorilo: Ker se v decembru spremeni železniški vozni red, bodo možne manjše spremembe, vendar ne bistvene.

CENA POTOVANJA je sestavljena iz več elementov: vlak in spalnik v odhodu in povratku Ljubljana-Zürich, prevoz s švicarsko ozkotirno, zobato in normalno železnico, 3 x polpenzion (zajtrk-večerja) v planinskih kočah v sobah z več ležišči: **530 € po osebi** (za člane). Doplačilo za turistični spalnik (3 ležišča) je **64 €** v obe smeri, **DOPLAČILO ŽE OB PRIJAVI**. V ceno ni vračunana hramba prtljage na postajah, če bo to potrebno, ali lokalni taksi na lastno željo. Z novim voznim redom je možnost, da bi se vlak za malenkost podražil! V sporočilu pred odhodom boste zvedeli.

**** PRIJAVE TAKOJ** (vsaj do 10. 1. 2010), skupina do 20 oseb, OB PRIJAVI se plača 300 €, ostalo do 21. 1. 2010.

OPREMA: Ker bo vsakdo sam premikal svojo prtljago, naj bo prtljage čim manj. Sicer pa zimska oprema, morda tudi pohodne palice, dereze in dobri čevlji, rokavice, kapa.

Naše knjige

Christian Gostečnik OFM Me imata kaj rada

Temeljno vprašanje, ki si ga postavlja vsak otrok, je, ali ga imajo starši radi. Svoje starše vedno znova preizkuša. Čutenjem, ki so jih v najzgodnejši mladosti starši vrisali v njegovo notranjost, namreč posameznik sledi vse življenje.

Zato si bomo v tej knjigi, ki je v marsičem povzetek rubrike Srečal sem svojo družino iz tednika Družina, поблиže ogledali različne starševske pristope, ki zaznamujejo otroka in potem tudi odraslega.

ISBN 978-961-6326-78-0

Format: 14 x 20,5 cm, trda vezava, 352 strani

Cena: **18,00 €** (za bralce Brata Frančiška do 15.1. samo **15,00 €**)

Rožice 2010

Bogoslužni koledarček z navedki SP beril

Sličice s. Chiare Amate ilustrirajo prizore iz Rožic sv. Frančiška, pri vsakem datumu pa so navedena mašna berila in evangeliji. Format gre tudi v žepno izdajo Svetega pisma.

Format: 10 x 13 cm, 32 strani

Cena: **1,00 €** (po pošti pošiljamo samo 10 izvodov in več; cena **0,70 €**)

Naročila na naslov:

Založba Brat Frančišek

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; tel. 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

www.ofm.si/zbf/

tretji dan
krščanska revija
za duhovnost
in kulturo

Glavne teme v zadnjih številkah:

- dogma in ideologija,
- zasvojenost,
- slovenski katoliški shod,
- ekologija,
- gnoza in new age,
- sakralna umetnost in druge.

Veliko stalnih rubrik:

- od zgodovine, psihologije, prava in sociologije prek
- filozofije, teologije, etike in duhovnosti,
- pa vse do proze in poezije.

Vsakdo lahko obogati svoje znanje.

Revijo dobite v vseh katoliških knjigarnah.

Založnik: Društvo SKAM - Skupnost katoliške mladine, Jurčičev trg 2, 1000 Ljubljana,
01/426-84-77, info: društvo-skam.si, www.društvo-skam.si

